

Γ. ΘΕΟΤΟΚΑ, ΛΕΩΝΗΣ

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2013 – 2014

ΓΙΝΟΜΑΣΤΕ ...ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ! (ΜΕΡΟΣ Β΄)

Γ. Θεοτοκά, Λεωνής

Στο μάθημα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας δόθηκε στους μαθητές ένα απόσπασμα που αναφέρεται στην απώλεια της τέχνης του Λεωνή. Τους ζητήθηκε να φανταστούν τι προηγήθηκε και να γράψουν τη δική τους προηγούμενη σελίδα του μυθιστορήματος ή τι είναι πιθανό να συμβεί στη συνέχεια και να προσθέσουν στο έργο τη δική τους επόμενη σελίδα. Τα αποτελέσματα ήταν ενδιαφέροντα.

Γιὰ τρίτη φορά, ὁ Λεωνῆς προσπαθοῦσε νὰ ζωγραφίσει, μὰ πάλι δὲν ἔκανε τίποτα.

Εἶχε ἐγκατασταθεῖ μὲ τὰ σύνεργά του κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο καὶ κοίταζε ἔξω ὅλη τὴν ὥρα. Δὲν κοίταζε τίποτα συγκεκριμένο, ἀλλὰ μονάχα τὸν οὐρανὸ, τὰ ἀραιὰ σύννεφα, τὴν λιακάδα. "Ἦθελε νὰ κάμει ἕνα πρᾶμα ποὺ νὰ λεγότανε, λόγου χάρη, *Ἐντύπωση ἀπὸ τὴν Ἀθήνα*, ἕναν πίνακα συνθετικὸ ὅπου θὰ κυριαρχοῦσαν ἀνοιχτοὶ τόνοι. Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ βάλῃ στὸ νοῦ του ἕνα ὀρισμένο θέμα. "Ἦθελε νὰ γίνῃ κάτι ποὺ νὰ περιέχει διὰ τὰ θέματα ποὺ ἀποτελοῦσαν αὐτὴ τὴν καινοφανῆ πραγματικότητα: *Ἀθήνα*, δηλαδῆ, σὰν νὰ ποῦμε, τὴν ἀντανάκλαση τοῦ φωτὸς ἀπάνω στοὺς τοίχους, τὶς ἀπότομες, κοφτερὲς γραμμὲς τῆς σκιαῆς, τὴν ροδόχρυσή πατίνα τῆς Ἱστορίας ποὺ σκεπάζει τοὺς ἀρχαίους ναοὺς, τὴν λιτότητα καὶ τὴν ἀπαλοσύνη τῶν βουνῶν, τὴν ἐλαφρότητα τῆς ἀτμόσφαιρας, τὴν βοῆ καὶ τὸ μυρμηκίασμα τῆς πολιτείας, τὸ ἔξυπνο καὶ πεισματάρικο μούτρο τοῦ πληθυσμοῦ καί, στὸ βάθος, μέσα ἀπὸ ἕνα σχεδὸν ἀόρατο παραπέτασμα ὀμίχλης, τὸ θάμπος τοῦ Αἰγαίου. "Ὅλα αὐτά, ἤθελε, ἂν εἶτανε τρόπος, νὰ γίνονιν ἕνα πρᾶμα, ποὺ νὰ τὸ βγάλεις ἀπὸ μέσα σου μιὰ καὶ καλὴ καὶ νὰ ἀδειάζεις. "Ὅπως ὅταν πηγαίνεις ταξίδι στὴ θάλασσα καὶ γεμίζεις γαλάζιο καὶ τὰ αἰσθήματά σου, οἱ σκέψεις σου, οἱ πόθοι σου, ἔλα γίνονται γαλάζια, καὶ ὅταν ἐπιστρέφεις στὴν πολιτεία αἰσθάνεσαι ξεχειλισμένος ἀπὸ γαλάζιο χρῶμα καὶ τότε κάθῃσαι καὶ ζωγραφίζεις, λόγου χάρη, μιὰ γαλάζια γυναίκα καὶ ἀδειάζεις, ἐλευθερώνεσαι ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔτσι ἤθελε ὁ Λεωνῆς νὰ βρεῖ, μιὰ καὶ καλὴ, τὴν χρωματικὴ σύνθεση, τὸν ἐνιαῖο τόνο, ποὺ θὰ εἶταν ἡ ἔκφραση τῆς Ἀθήνας καὶ ὅλων τῶν θεμάτων ποὺ ἀποτελοῦνε τὴν Ἀθήνα, νὰ γεμίσει τὸ μουςαμά του μ' αὐτὸν τὸν τόνο καὶ νὰ ξεθυμάνει. "Ἦθελε, μὰ δὲν ἔκανε τίποτα. Γιὰ τρίτη φορά, πάλευε μὲ τὶς λαδομπογιᾶς ὀλόκληρες ὥρες καὶ πάλι δὲν ἔκανε τίποτα. Αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε δὲν ἐρχότανε, δὲ γινότανε τὸ ἄδειασμα καὶ ἡ ἀπελευθέρωση. Πλησίαζε, ἔφτανε ὡς τὴν ἄκρη, μὰ ὕστερα δὲ γινότανε. Ὑπῆρχε, φαίνεται, ἕνα ἐμπόδιο. Δὲν ἤξερε τί εἶτανε ποὺ τὸν ἐμπόδιζε, μὰ εἶτανε κάτι ποὺ δὲν μπορούσε

νὰ τὸ κατανικήσει. "Ἦξερε τί ἤθελε, ἔβλεπε μέσα του αὐτὸ ποὺ ἤθελε, μὰ δὲν κατόρθωνε νὰ βρεῖ τὸν τρόπο νὰ τὸ βγάλῃ στὸ φῶς.

Γιὰ τρίτη φορά, πέταξε τὰ πινέλα του ἀποκαρδιωμένος. Πεισματώθηκε κιόλας καὶ τὰ κλώτσησε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας. Δὲν μπορούσε νὰ ζωγραφίσει, εἶτανε φῶς φανερὸ πῶς δὲ μπορούσε. Κἀτι εἶχε χαλάσει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ εἶτανε ποὺ δὲ λειτουργοῦσε πιά ὅπως ἄλλοτε. Καθὼς ἄνευ γιὰ τοὺς τραγουδιστὲς ὅτι σπᾶνε ἢ φωνῇ τους, ἔτσι τοῦ φαινότανε τοῦ Λεωνῆ σὰν νὰ εἶχε σπάσει (μὰ δὲν ἤξερε πότε ἀκριβῶς) αὐτὸ ποὺ εἶτανε στὴ ζωὴ του ὅ,τι εἶναι ἢ φωνῇ γιὰ ἕναν τραγουδιστὴ. "Ὅταν ἔπιανε ἕνα πινέλο καὶ ἤξερε πολὺ καλά τί ἤθελε νὰ κάμει καὶ ἔβλεπε μέσα του ὀλοκάθαρα αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ κάμει, πρῶτα - πρῶτα τοῦ φαινότανε πῶς εἶτανε τὸ πιδ εὐκόλο πρᾶμα στὸν κόσμον, τόσο πολὺ εὐκόλο ὥστε πιά, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἄξιζε ὁ κόπος. Ἀλλά, ὥσπου νὰ τὸ σκεφτεῖ καὶ νὰ τὸ ἀποφασίσει, ὅτι τάχα ἄξιζε ὁ κόπος, αὐτὴ ἡ φοβερὴ εὐκολία τὸν εἶχε κιόλας παραλύσει. Δὲν εἶτανε εὐκολία ἀληθινή, εἶτανε καὶ προδοτικὸ, εἶτανε μιὰ δυσκολία ποὺ ἐμοίχε σὰν εὐκολία γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσει, μιὰ δυσκολία ὄχι στὴν ἐκτέλεση, στὴν τέχνη, ἀλλὰ μέσα του, στὴν καρδιά, στὴ σκέψη, στὴ θέληση, μιὰ δυσκολία σὰν ἕνα βᾶρος ἀσήμωτο ποὺ τοῦ τσάκιζε προδοτικὰ ὅλες τὶς δυνάμεις ἀπὸ τὰ πρὶν. Ἐπαιρναν, θάρρεις, καὶ τὰ χρώματα μιὰ γεύση σὰν τσιγάρο ὕστερα ἀπὸ κατάχρηση καπνοῦ.

Εἶχε κλωτσήσει τὰ πινέλα του. Μὲς στὴ νευρικότητά του εἶχε ἀναποδογυρίσει, χωρὶς νὰ τὸ κάμει ἐπίτηδες, καὶ τὴν καρτέκλα ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ καβαλέτο. Μὰ δὲν εἶχε ὄρεξιν νὰ τὴ σηκώσει, δὲν τοῦ χρειαζότανε πιά. Στεκότανε, ὀλόρθος καὶ ἄβουλος, στὴ μέση τῆς κάμαρας, καὶ κοιταζότανε στὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας του, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἀχτένιστος καὶ πασαλεμμένος μὲ μογογιές.

— Ἐχασα τὴν τέχνη μου, μουρμούρισε.

Δὲν εἶχε ἀκόμα αἰσθανθεῖ, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὅλη τὴ

σημασία τοῦ γεγονότος. Τώρα, ἀντίκρου στὸν καθρέφτη, γιὰ πρώτη φορά, καταλάβαινε. Εἶτανε πάλι ἕνα πρᾶμα ποὺ ἔσβηνε μὲς στὰ περασμένα, μὲς στὸ πούσι τῆς γαλάζιας θάλασσας, ἕνα κομμάτι ζωῆς ποὺ γινότανε μνήμη. Εἶτανε καὶ ποὺ τελείωνε, ὅπως ἄνευ οἱ παλιὲς καντάδες, διὰ παντός.

Ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι του ὅπως εἶτανε, μὲ τὰ ρούχα καὶ τὰ παπούτσια, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ πολλές ὥρες, ὥσπου βράδιασε καὶ βυθίστηκε ἡ κάμαρα στὸ σκοτάδι. Μὰ δὲν εἶχε ὄρεξιν νὰ σηκωθεῖ, νὰ ἀνάψει φῶς, νὰ βγεῖ ἔξω γιὰ νὰ φάει. Ἐμεινε ἔτσι ξαπλωμένος, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά μὲς στὴ νύχτα, καὶ τὸ μόνο ποὺ ἔκανε εἶτανε νὰ μουρμουρίζει πότε - πότε, χωρὶς παράπονο, ἀλλὰ μὲ ἐκπληξὴ καὶ ἀμηχανία:

— Ἐχασα τὴν τέχνη μου! Ἐχασα τὴν τέχνη μου!

ΛΕΩΝΗΣ

(απόσπασμα από τις σελίδες 171 – 174)

- Γιατί έχασε την τέχνη του ο Λεωνής; Με τη φαντασία μου γράφω τη σελίδα του μυθιστορήματος που προηγείται.
- Τι θα συμβεί στη συνέχεια; Με τη φαντασία μου γράφω την επόμενη σελίδα του μυθιστορήματος.

Προηγούμενη σελίδα

Η ώρα εννιά το βράδυ. Μόλις είχε γυρίσει απ' το γιατρό. Ο Λέωνής μπαίνει στο δωμάτιό του με αργό, στενάχωρο, μελαγχολικό ύφος και βλέμμα. Πέφτει στο κρεβάτι με τα πόδια αναισθητά, τεντωμένα. Ανοίγει λοιπόν το χαρτί του γιατρού με τα αποτελέσματα των εξετάσεών του. Τα είχε δει. Τα είχε ακούσει αυτά τα αποτελέσματα. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως αυτά τα ζει πραγματικά και πως ήταν ανάμεσα στους ελάχιστους στον κόσμο που είχαν αυτό το πρόβλημα. Ένωθε άσχημα ξεχωριστός. Το μόνο που είχε στο νου του εκείνη τη στιγμή ήταν ότι δεν ήθελε πλέον τη ζωή του .

«Έτσι εξηγείται η παράλυση των ποδιών μου χτες το πρωί. Έτσι εξηγείται η ξαφνική αμνησία προχτές το μεσημέρι. Έτσι εξηγούνται όλα. Γι' αυτό και τις δύο προηγούμενες φορές που προσπάθησα να ζωγραφίσω απέτυχα.» Και συνέχισε: «Γιατί εγώ; Τι έκανα; Γιατί σ' εμένα; Και τώρα ποιο θα είναι το αποτέλεσμα;» Αυτά σκεφτόταν μέχρι που ξέσπασε όλη αυτή η απελπισία σε καλλιτεχνική διάθεση. Πείσμωνσε τόσο που σηκώθηκε απότομα απ' το κρεβάτι, σκούπισε τα δάκρυά του και πήρε τα πινέλα. «Αυτή τη φορά θα τα καταφέρω», είπε. «Ό, τι κι αν με βασανίζει, όποιο εμπόδιο κι να βρεθεί μπροστά μου θα το περάσω. Θα προχωρήσω μπροστά». Αυτό κι έκανε. Τουλάχιστον προσπάθησε.

Αφού πήρε το χοντρό πινέλο και το βούτηξε στο χρώμα, λίγα δευτερόλεπτα μετά του έπεσε. Δεν ένωθε τα χέρια του. Η σκέψη του πάλι εκεί. Στην αρρώστια. Ένα από τα συμπτώματα ενεργούσε για μια ακόμα φορά. Το αποτέλεσμα;

Επόμενη σελίδα

Αυτό έλεγε μόνο. Τι κι αν προσπαθούσε να ονειρευτεί, ο χρόνος είχε παγώσει γι' αυτόν. Δεν ήθελε να σκεφτεί το μετά. Το μόνο που ήθελε να σκεφτεί ήταν η τέχνη του. Το όνειρό του. Κάθε ιδέα ήταν χαμένη.

Μετά όμως από πέντε περίπου λεπτά, μια ανατροπή και μια έκπληξη τον περίμενε. Χτυπάει η πόρτα. Εκείνος λοιπόν πήγε να ανοίξει, όμως δεν ήταν κανείς. Καθώς όμως κοίταξε ενστικτωδώς κάτω, είδε έναν φάκελο λευκό και διακριτικό με μια μεγάλη κόκκινη σφραγίδα στο κέντρο του. Η περιέργειά του τον έκανε να κλείσει απότομα την πόρτα και να ανοίξει αυτό το γράμμα. «Μια ποιος μπορεί να ψάχνει κάποιον σαν εμένα;», έλεγε. Ο φάκελος λοιπόν άνοιξε. Το περιεχόμενό του ήταν υπεράνω της φαντασίας του. Μια επιστολή από το δήμαρχο να λέει: «Κύριε Λεωνή, με όλο μου το σεβασμό και εκ μέρους όλου του δημοτικού συμβουλίου, με χαρά σας ανακοινώνουμε την πρότασή μας να φτιάξετε έναν ζωγραφικό πίνακα, ως προσφορά προς τον επισκέπτη μας Κωνσταντίνο Κόραλη, ο οποίος θα πραγματοποιήσει μια έκθεση ζωγραφικής. Ο γείτονάς σας μας ενέπνευσε, διότι μας φανέρωσε πως ασχολείστε με το επάγγελμα. Αναμένουμε την απάντησή σας εγκαίρως».

Ο Λεωνής άρχισε να κλαίει! Ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει. Δεν απάντησε. Πέρασε και η διορία, πέρασε κι η έκθεση κι ο Λεωνής στο κρεβάτι του γεμάτος ενοχές και απελπισία...

Προηγούμενη σελίδα

Η μετακόμιση έγινε λίγες μόνο μέρες νωρίτερα, αλλά του φάνινονταν αιώνες. Η αλλαγή αυτή ήταν η μεγαλύτερη της ζωής του ίσως και η δυσκολότερη. Έπρεπε όμως να γίνει. Δε θα ήταν πάντα ο 'μικρός' της οικογένειας. Είχε έρθει πια ο καιρός να βουτήξει σε μια καινούργια θάλασσα χωρίς το σωσίβιό του και να προσπαθήσει να επιβιώσει μόνος του. Οι γονείς του είχαν σαφώς ενστάσεις, δεν είχαν όμως παρά να σεβαστούν την απόφασή του.

Παρόλο που μετακόμιζε μερικούς μόνο δρόμους παρακάτω, για αυτόν ήταν ένα τεράστιο βήμα. Ήταν σαν να ζούσε σε μια διαφορετική πόλη. Η Αθήνα δε θα ήταν ποτέ πια η ίδια στα μάτια του. Τώρα σταμάτησε να τη βλέπει μέσα από τα μάτια ενός παιδιού. Τώρα τη βλέπει σαν ένας υπεύθυνος ενήλικας που πρέπει να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις της κοινωνίας.

Μετά από τον πρώτο κιόλας μήνα όμως άρχισαν τα προβλήματα: υπερβολικές ώρες στη δουλειά και υπερβολικές απαιτήσεις σε συνδυασμό με τους λογαριασμούς και τα νοίκια να τρέχουν. Εκτός αυτών τώρα είχε ακόμη να κάνει δουλειές για το σπίτι και ο χρόνος που είχε προηγουμένως για να διασκεδάσει με τους φίλους του δεν υπήρχε πια.

Το μόνο που τον έκανε από παιδί να ηρεμεί και να ξεχνάει τα προβλήματά του ήταν η ζωγραφική. Έτσι του ήρθε η φαιινή ιδέα να ζωγραφίσει για να εκτονωθεί και την επόμενη μέρα πήγε και αγόρασε τα απαραίτητα σύνεργα.

Επόμενη σελίδα

Ώσπου αποκοιμήθηκε και χωρίς να το καταλάβει οι πρώτες ακτίδες του ήλιου έλουζαν το πρόσωπό του. Τότε ήταν που άνοιξε τα μάτια του και ένιωθε άλλος άνθρωπος. Η χτεσινή απογοήτευση, ο χτεσινός θυμός ήταν πια σα μακρινή ανάμνηση. Είδε ένα όνειρο το προηγούμενο βράδυ. Περίεργο όνειρο που του άνοιξε τα μάτια παρ' όλα αυτά. Ήτανε λείει ένα περιστέρι νεογέννητο που είχε έρθει ο καιρός να μάθει να πετάει. Ήταν όμως υπερβολικά φοβισμένο και με το που άνοιγε τα φτερά του μαζευόταν πάλι πίσω, έντρομο. Πέρασε πολύς καιρός έτσι μα οι 'γονείς' του δεν είχαν σταματήσει να το πιέζουν. Μόνο όταν το ίδιο το πήρε απόφαση και ήταν σίγουρο για τον εαυτό του τα κατάφερε.

Από το όνειρο λοιπόν αυτό κατάλαβε πως αν ήταν να καταφέρει να ζήσει μόνος του θα έπρεπε να είναι σίγουρος για κάθε του βήμα και να κοιτά προς όλες τις κατευθύνσεις προτού το κάνει. Δε θα έπρεπε να βυθίζεται και να χάνεται μέσα στην πλήξη της καθημερινότητας.

Ξεκίνησε λοιπόν τη μέρα εκείνη και όσες ακολούθησαν να βάζει τη ζωή του σε μια σειρά. Οργανωμένος έτσι όπως ήταν όχι μόνο απέδιδε καλύτερα στη δουλειά του, αλλά του έμενε χρόνος και για τον εαυτό του. Το σπουδαιότερο όμως από όλα ήταν πως ξαναβρήκε την τέχνη του. Όταν ξαναβρήκε την ψυχική του ηρεμία, η έμπνευση ήρθε από μόνη της. Από τότε λοιπόν ο Λεωνής προσπαθούσε να αντιμετωπίζει ψύχραιμα και λογικά όσα προβλήματα του παρουσιάζονταν και δεν του βγήκε σε κακό!

Αθανασοπούλου Μαρία, Β1

Προηγούμενη σελίδα

-Μα σου το έχω πει ένα εκατομμύριο φορές: όταν ζωγραφίζω, καθήκον σου είναι να κάνεις ό, τι σου λέω. Είσαι η μούσα μου και ξέρεις πολύ καλά πως χρειάζομαι την τελειότητα για να δουλέψω! αναφώνησε ο Λεωνής γεμάτος εκνευρισμό στην Αναστασία.

-Λεωνή, κατ' αρχάς μη μου φωνάζεις. Δεν είμαι η δούλα σου, από αγάπη προσφέρθηκα να σε βοηθήσω, γιατί ξέρω πολύ καλά πως χωρίς εμένα δεν μπορείς να ζωγραφίσεις. Και κατά δεύτερον, έκανα ακριβώς ό,τι μου είπες. Το γεγονός ότι εσύ είσαι αναποφάσιτος δε σημαίνει πως εγώ φταίω για όλα! Του ανταπάντησε αυτή αγανακτισμένη.

-Αναστασία, εμένα δε θα μου αντιμιλάς, εντάξει; Και αν θες να ξέρεις, μια χαρά μπορώ και χωρίς εσένα. Ουδείς αναντικατάστατος!

-Εντάξει λοιπόν. Αν θες να φύγω, θα φύγω.

Σηκώθηκε τότε η Αναστασία και έφυγε κλείνοντας με δύναμη την πόρτα πίσω της. Ο Λεωνής, αν και δεν περίμενε να συμβεί κάτι τέτοιο, ήταν αποφασισμένος να μείνει ψύχραιμος και να τελειώσει το έργο του. Πήρε τα πινέλα του και ξεκίνησε. Μάταια όμως, η έμπνευση είχε χαθεί μαζί με την Αναστασία. Παρ' όλα αυτά δεν πτοήθηκε. Έκλεισε τα μάτια του, πήρε μια βαθιά ανάσα και ξαναπροσπάθησε να ζωγραφίσει αυτό που ήθελε, αυτό που ήταν πιο σπουδαίο ακόμα και από την Αναστασία του. Και πάλι όμως, τίποτα δε συνέβη. Τα χέρια του κρατούσαν τα πινέλα και τα μάτια του κοιτούσαν τον καμβά, αλλά η έμπνευση δεν ερχόταν.

Επόμενη σελίδα

Η επόμενη μέρα τον βρήκε ξαπλωμένο ακόμα στο κρεβάτι, με τα ίδια ρούχα και την ίδια πρόταση: «Έχασα την τέχνη μου! Έχασα την τέχνη μου!» Στην πραγματικότητα όμως δεν είχε χάσει την τέχνη αλλά την Αναστασία του, η οποία ήταν η τέχνη του, η έμπνευσή του, το άλλο του μισό. Του πήρε λίγο χρόνο, αλλά, όσο κοιτούσε σα χαμένος τον καμβά, συνειδητοποίησε τι έπρεπε να κάνει. Πέταξε τα πινέλα στο πάτωμα, πήγε να πλυθεί, άλλαξε ρούχα και ξεκίνησε για το πάρκο, όπου ήλπιζε πως θα τη βρει.

Όταν έφτασε, αυτή ήταν εκεί. Με τα σγουρά μαλλιά της και το λουλουδένιο φόρεμά της καθόταν στο παγκάκι και κοιτούσε στο άπειρο. Με το που την είδε, έσπευσε κοντά της να της ζητήσει συγγνώμη και να την παρακαλέσει να επιστρέψει. Αυτή αν και στην αρχή δίσταζε, δεν μπόρεσε να του αντισταθεί και, αφού τον αγκάλιασε, πήγαν μαζί στο σπίτι του.

-Είσαι έτοιμη, Αναστασία; ρώτησε ο Λεωνής.

-Τα είπαμε αυτά, Λεωνή. Μην ξαναρχίσεις τα ίδια! του απάντησε. Και, για τέταρτη φορά, ο Λεωνής προσπάθησε να ζωγραφίσει τον πίνακά του και τα κατάφερε. Η τέχνη του είχε επιστρέψει.

Αμαριωτάκη Νίκη, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Βόλτα, ναι μια βόλτα, αυτό ήταν που χρειαζόταν ο Λεωνής μετά από αυτό που έμαθε. Όλα του τα όνειρα γκρεμίστηκαν μέσα σε ένα λεπτό. Το τηλεφώνημα που δέχθηκε μαζί με τα χθεσινά νέα ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε να του συμβεί. Η αγαπημένη του Olivia μετά από τρεις μήνες στην εντατική δεν τα κατάφερε, τα τραύματα από το ατύχημα που είχε ήταν πιο δυνατά από αυτή. Πριν το ατύχημα η Olivia του είχε υποσχεθεί πως αν τον έπαιρναν στο πανεπιστήμιο ζωγραφικής της Γαλλίας θα έφευγαν μαζί από τη μονότονη Αθήνα, κάτι το οποίο ούτε ο ίδιος θα μπορούσε να καταφέρει μόνος του, καθώς το τηλεφώνημα που δέχθηκε χθες από το πανεπιστήμιο και του ανακοίνωσε πως οι ιδέες του ήταν μουντές και παλιομοδίτικες, αν ζούσε η Olivia, θα απέρριπτε αμέσως, καθώς πίστευε πως ο Λεωνής είχε ένα μοναδικό στιλ ζωγραφικής. Αυτά τα δύο τελευταία νέα τον έκαναν να νιώσει πως τίποτα πλέον δεν είναι όπως πριν, όλα όσα είχε φανταστεί έγιναν άλλη μια σκέψη που ήρθε και έφυγε. Παίρνοντας βιαστικά το μπουφάν του και κλείνοντας δυνατά την πόρτα πίσω του βγήκε έξω με φόρα, νομίζοντας πως αν καθόταν άλλο ένα λεπτό μέσα στην πολυκατοικία θα πνιγόταν, κάτι που τελικά έγινε όταν βγήκε έξω. Ο γκρίζος ουρανός σε συνδυασμό με όλα αυτά τα αυτοκίνητα στους δρόμους τον έκαναν να πνίγεται ακόμα περισσότερο. Ένωθε ζαλάδα και έβλεπε όλη του τη ζωή να περνάει μπροστά από τα μάτια του, σαν κινηματογραφική ταινία. Δεν άντεξε, άρχισε να τρέχει με προορισμό την πολυκατοικία όπου έμενε. Μπήκε μέσα στο διαμέρισμά του και αμέσως έτρεξε στο καβαλέτο του, πάντα η ζωγραφική τον βοηθούσε να ξεχαστεί, όμως όχι σήμερα. Καθότανε μπροστά από το παράθυρο και κοίταζε έξω χωρίς να βλέπει κάτι συγκεκριμένο. Ήθελε να ζωγραφίσει κάτι με χρώμα, να ξεφύγει από το γκρίζο της πόλης και της ρουτίνας, όμως κάτι τον κρατούσε πίσω. Προσπάθησε πάνω από τρεις φορές να βάλει χρώμα στον άσπρο καμβά, αλλά δεν έβγαине τίποτα, μόνο κάτι πολύχρωμες μπερδεμένες γραμμές όπως οι σκέψεις του.

Επόμενη σελίδα

Μία, δύο, τρεις, ξαναμέτρησε προσεκτικά ο Λεωνής τις βαλίτσες του πριν τις βάλει στο ταξί. Αφού μπήκε και αυτός στο ταξί είπε στον οδηγό τον προορισμό του και ξεκίνησαν για το αεροδρόμιο. Στο δρόμο για το αεροδρόμιο σκεφτόταν τα πράγματα που έγιναν και πώς άλλαξε η ζωή του τον τελευταίο μήνα. Μετά το θάνατο της Ολινία και την απόρριψη από τη σχολή ζωγραφικής στη Γαλλία ήταν χάλια ψυχολογικά, δεν είχε όρεξη να φάει, να κάνει μπάνιο, ακόμα και να σηκωθεί από το κρεβάτι. Ένιωθε πως τίποτα δεν ήταν σωστό και πως δεν άντεχε πια να ζει. Οι συγγενείς που τον έβλεπαν να γίνεται χειρότερα μέρα με τη μέρα τού πρότειναν να πάει σε κάποιον ειδικό που θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Στην αρχή αρνούσαντα κατηγορηματικά, αλλά μετά από πολλή σκέψη αποφάσισε πως ίσως του έκανε καλό να πάει σε κάποιον ψυχολόγο. Έτσι και έγινε, οι μέρες περνούσαν και ο Λεωνής ένιωθε καλύτερα. Ο κύριος Γιάννης τού είπε πως θα ήταν καλό να φύγει για ένα διάστημα από την Αθήνα και πως αυτό θα τον βοηθούσε να ξεχάσει έστω και λίγο τα προβλήματά του. Έτσι λοιπόν, αποφάσισε να φύγει και να πάει να ζήσει για ένα διάστημα στην Αγγλία. Η φωνή του οδηγού τον έκανε να ξυπνήσει από τις σκέψεις και να επιστρέψει στην πραγματικότητα. Αφού πλήρωσε, πήρε τις αποσκευές του και επιβιβάστηκε στο αεροπλάνο. Μια καινούργια ζωή ανοιγόταν μπροστά του.

Αναστασοπούλου Χριστίνα, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Ήταν η δεύτερη φορά που ο Λεωνής έχασε την τέχνη του. Στην πραγματικότητα η τρίτη, αλλά ο Λεωνής δεν ήθελε να αφήσει τον εαυτό του να πιστέψει κάτι τέτοιο. Όλα ξεκίνησαν πριν από δυο μήνες. Ο Λεωνής είχε μόλις τελειώσει την τελευταία του επιτυχία 'Ο Μαύρος Κούκος'. Ήταν το έργο που απογείωσε την καριέρα του. Έπειτα από αυτό ακόμα και οι πέτρες τον αναγνώριζαν. Ενώ βρισκόταν στο ζενίθ της καριέρας του, αποφάσισε να ζωγραφίσει κάτι νέο, που αυτή τη φορά θα τον έκαβε γνωστό παγκοσμίως. Έτσι, άρχισε να ζωγραφίζει, να ζωγραφίζει και τα καρβάλετα του και οι μουσαμάδες του είχαν πάρει φωτιά. Εκείνη την ημέρα δεν κοιμήθηκε, ξενύχτησε για να βρει το θέμα του νέου του πίνακα, μα μάταια. Οι ώρες περνούσαν και η τέχνη του όσο πήγαινε χανόταν και πιο πολύ. Όταν ξημέρωσε είπε στον εαυτό του: 'Αυτό ήταν, τα παρατάω'. Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και αμέσως άλλαξε γνώμη: "Όχι, δεν τα παρατάω! Θα συνεχίσω! Αλλά πρώτα από όλα θα πάω να πάρω λίγο αέρα". Έτσι και έγινε, βγήκε μια βόλτα, στα στενά σοκάκια, μήπως και του έρθει μια ιδέα, νέα και πρωτότυπη. Ξαφνικά, του ήρθε μια ιδέα: 'Μα βέβαια, πώς δεν το σκέφτηκα! Θα ζωγραφίσω την Αθήνα!' Έτρεξε στο σπίτι του και έπιασε αμέσως το πινέλο. Ζωγράφιζε για ώρες, ώρες ατελείωτες, χωρίς σταματημό. Άδικα όμως! Βρισκόταν πάντοτε στο ίδιο σημείο! Έχοντας ζωγραφίσει μόνο τον ουρανό! Τότε κατάλαβε πως είχε ξαναχαθεί η τέχνη! Έπεσε απελπισμένος στο κρεβάτι, χωρίς όμως να μπορεί να κοιμηθεί. Σκεφτόταν πως όλοι βασιζόνταν σε αυτόν και πως κάτι έπρεπε να κάνει. Δεν ήθελε να ξανααπογοητεύσει τους αγαπημένους του. Σκεφτόταν, σκεφτόταν, ώσπου κάποια στιγμή τον πήρε ο ύπνος. Αυτή ήταν η δεύτερη αποτυχία του Λεωνή.

Επόμενη σελίδα

Όταν ξημέρωσε ο Λεωνής αποφάσισε να σηκωθεί από το κρεβάτι και να βγει μια βόλτα στην Αθήνα. Σηκώθηκε, ντύθηκε, ετοιμάστηκε και ξεκίνησε τη βόλτα του. Περπατούσε στη γειτονιά και μέχρι και οι πέτρες τον καλημέριζαν: ‘Καλημέρα, κυρ Λεωνή’, ‘Καλημέρα, ζωγράφε μας’, ‘Καλημέρα, τέκνο μου’. Όλοι του απηύθυναν το λόγο ελπίζοντας πως θα τους μιλήσει, αλλά μάταια. Ο Λεωνής δεν απάντησε σε κανέναν. Περπατούσε σαν να μην υπήρχε τίποτε μπροστά του. Ούτε καν τα δέντρα, οι πάγκοι των μικροπωλητών. Τίποτα! Ήταν τόσο αφηρημένος που σκόνταψε δύο φορές, μία πάνω στην κολόνα και μία πάνω στον κυρ Μανώλη, το μανάβη. Ο Λεωνής είχε χαθεί στις σκέψεις του. Δε σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά μόνο την έκφραση των αγαπημένων του όταν θα τους ανακοίνωνε ξανά ότι έχασε την τέχνη του αλλά αυτή τη φορά οριστικά. Περπατούσε και σκεφτόταν όλα αυτά! Περπατούσε επί ώρες. Το σούρουπο, είχε φτάσει στην παραλιακή. Περπατούσε ώσπου κάποια στιγμή έπεσε πάνω σε ένα παγκάκι πλάι στη θάλασσα. Εκεί σταμάτησε! Κοιτούσε τον ήλιο να χάνεται και τους γλάρους να πετούν γύρω από αυτόν. Τότε του ήρθε η έμπνευση! ‘Μα βέβαια, πώς δεν το είχα σκεφτεί; Θα ζωγραφίσω το πιο ωραίο ηλιοβασίλεμα όπως εγώ το ένιωσα! Με τα συναισθήματά μου θα γεμίσω το μουσαμά με χρώματα ψυχής!’ Σηκώθηκε αμέσως και έτρεξε πίσω στο σπίτι! Πήρε στα χέρια του το πινέλο και άφησε την καρδιά του ελεύθερη να ζωγραφίσει. Ζωγράφιζε όλη τη νύχτα έχοντας ανοιχτή την μπαλκονόπορτα να βλέπει την ήρεμη μαύρη θάλασσα. Την επομένη είχε τελειώσει τη μεγαλύτερη δημιουργία του που τον έκανε παγκοσμίως γνωστό. ‘Ζωγραφιά ψυχής’. Ο Λεωνής ξαναβρήκε την τέχνη του.

Αντωνοπούλου Σοφία, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Ένα κρύο απόγευμα του χειμώνα, ο Λεωνής αποχαιρέτησε την οικογένειά του και έφυγε με προορισμό την Αθήνα. Θα πήγαινε εκεί ώστε να αναζητήσει εργασία και ένα καλύτερο εισόδημα.

Έτσι κι έγινε, καθώς ο Λεωνής, ένας ζωγράφος που ζούσε στη Νάξο εγκαταστάθηκε στην Ηλιούπολη με τα πράγματά του. Παρότι η κύρια έμπνευσή του ήταν το νησί, τα σπίτια και οι άνθρωποι του, ο Λεωνής ήταν σίγουρος πως στην Αθήνα θα υπήρχαν διαφορετικά ερεθίσματα, τα οποία θα τον οδηγούσαν στη δημιουργία αρκετών πινάκων. Μολονότι η ζωή στην Αθήνα ήταν πολύ περισσότερο περίπλοκη και σύνθετη από αυτή του νησιού, ο Λεωνής προσαρμόστηκε, βρήκε εργασία και απέκτησε χρήματα. Η ζωή της πρωτεύουσας ήταν γεμάτη αυτοκίνητα, δουλειές και φασαρία. Μετά από την πρώτη εβδομάδα επιχείρησε για πρώτη φορά να ζωγραφίσει ένα εργοστάσιο το οποίο έβλεπε κάθε μέρα στο δρόμο προς τη δουλειά του. Ήξερε καλά τι ήθελε να ζωγραφίσει, δεν μπορούσε όμως να το αποτυπώσει. Παρότι προσπάθησε πολύ, στο τέλος απελπίστηκε και τα παράτησε. Μετά από δυο εβδομάδες, ο Λεωνής ξανακάθισε στο σπίτι του το απόγευμα με σκοπό να ζωγραφίσει, καθώς πίστευε πως αυτό που του είχε συμβεί ήταν κάτι στιγμιαίο και προσωρινό. Για κακή του τύχη όμως ο Λεωνής δεν κατάφερε ούτε αυτή τη φορά να ζωγραφίσει κάτι και έτσι έμεινε άπρακτος. Ήταν απελπισμένος αλλά και πεισματάρης, οπότε ήταν σίγουρος πως μια μελλοντική προσπάθεια θα απέφερε καρπούς.

Επόμενη σελίδα

Ο Λεωνής απελπίστηκε εντελώς και θεώρησε ότι πρέπει να πάρει δραστικά μέτρα ώστε να ξαναβρεί την τέχνη του. Για αυτό το λόγο αποφάσισε να εγκαταλείψει την Αθήνα και να επιστρέψει στο νησί που έμεναν οι δικοί του. Αφότου μάζεψε όλα τα πράγματά του πήγε στο λιμάνι ώστε να πάρει το πρώτο καράβι που θα έβρισκε και να επιστρέψει στους γονείς του. Έφτασε στο νησί μέσα σε λίγες ώρες και κατευθείαν πήγε να συναντήσει τους φίλους και τους συγγενείς του. Μετά από μία εβδομάδα προσαρμογής η ζωή στο νησί τού φαινόταν και πάλι φυσιολογική. Έτσι το μόνο που έμενε να κάνει ήταν να δει αν είχε ξαναβρεί την τέχνη του. Έτσι κι έγινε, αφού ο Λεωνής σκέφτηκε να ζωγραφίσει το ηλιοβασίλεμα και είχε αγωνία να δει αν θα αποδώσει αυτό που είχε σκεφτεί όπως ήθελε. Ευτυχώς για τον ίδιο το αποτέλεσμα ήταν εξαιρετικό και ο Λεωνής χάρηκε πολύ. Τέλος, περιττό να αναφερθεί πως ο Λεωνής έζησε μέχρι τα βαθιά γεράματα στο νησί, καθώς η ζωή εκεί του έδινε τη δυνατότητα να δημιουργεί μικρά αριστουργήματα.

Γαλανόπουλος Γιάννης, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Τον είχε επηρεάσει πολύ αυτό το γεγονός. Εδώ που τα λέμε, δεν είναι και μικρό πράγμα τώρα να χάνεις τον καλύτερό σου φίλο. Είχανε φάει μαζί ψωμί κι αλάτι. Μαζί από μικρά παιδιά στη γειτονιά, μαζί και στο στρατό. Τα τελευταία χρόνια είχαν αποχωριστεί ο ένας τον άλλο. Εκείνος είχε πάει στη Θεσσαλονίκη για να βρει δουλειά. Βρήκε δουλειά, γνώρισε μια κοπέλα, άνοιξε σπιτικό και εγκαταστάθηκε εκεί.

Ο Λεωνής έμεινε πίσω μόνος του. Όλο σ' εκείνον ήταν ο νους του. Θυμόταν τις πλάκες που έκαναν, τις βόλτες τους στην παραλία και τις δύσκολες στιγμές που πέρασαν στο στρατό. Δεν έκανε ξανά τόσο καλό φίλο. Τώρα πια, τηλεφωνιούνταν πού και πού σε καμιά γιορτή.

Μια μέρα δέχτηκε ένα αναπάντεχο, υπεραστικό τηλεφώνημα αργά τη νύχτα. Του μετέδωσαν ένα ψυχρό μήνυμα: «Τον θυμάσαι τον καλύτερό σου φίλο; Δε θα τον ξαναδείς ποτέ. Ο φίλος σου πέθανε.» Του έπεσε το ακουστικό από τα χέρια. Δεν το πίστευε. Ο έμπιστος φίλος του έφυγε από τη ζωή. Πώς θα μπορούσε να χαθεί ένα νέο παιδί; Καρκίνο του είπανε. Αυτός, άνθρωπος της τέχνης, όχι κανένας σπουδαγμένος, δεν κατάλαβε πολλά.

Από τότε, δύο φορές προσπάθησε να δημιουργήσει τέχνη. Ήθελε να εμπνευστεί από τη φύση, όμως το μόνο πράγμα που του ερχόταν στο μυαλό ήταν ο κολλητός του. Και στις δύο απόπειρες, ενώ ήξερε ότι ήθελε να ζωγραφίσει, το μόνο που του έβγαινε να κάνει ήταν ένα σκίτσο του φίλου του. Παρ' όλα αυτά, πίστευε ότι έφταιγε κάτι άλλο κι όχι η απώλεια.

Εύπνησε μια μέρα πρωί πρωί, γιατί, λέει, του ήρθε έμπνευση. Μήπως είδε κάποιο όραμα στον ύπνο του; Ποιος ξέρει; Το θέμα ήταν η σιγουριά που ένωσε. Έφυγε τρέχοντας από το σπίτι του, κατευθύνθηκε προς το ατελιέ του και κάθισε μπροστά στον καμβά του.

Επόμενη σελίδα

Ήξερε τι πραγματικά έφταιγε για αυτό. Δεν ήθελε όμως να το δεχτεί. Προσπαθούσε να τον ξεχάσει και να επικεντρωθεί στην τέχνη του, που νόμιζε ότι ήταν το μόνο που τον απασχολούσε εκείνη την ώρα. Βρήκε μάλιστα και τι θα ζωγραφίσει. Το όραμα του το αποκάλυψε. Θα έφτιαχνε ένα τοπίο έρημο, ένα χωράφι γεμάτο με στάχια και στο βάθος δέντρα, πολλά δέντρα. Μέσα από αυτό το λόγγο θα ξεπρόβαλλε ένας άντρας, αρκετά ψηλός, του οποίου όμως το πρόσωπο δε θα ήταν ορατό από το θεατή. Ούτε εκείνος είχε στο μυαλό του ποιος μπορεί να ήταν.

Η ψυχή του όμως καταλάβαινε ακριβώς ποιος ήταν αυτός. Δεν έπρεπε όμως να φαίνονται τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Η μορφή του άγνωστου άντρα θα ήταν ένα μυστικό μόνο για τον καλλιτέχνη, ένα μυστικό που δε θα λεγόταν σε κανέναν.

Στον πίνακα που θα έφτιαχνε, θα κυριαρχούσαν οι εναλλαγές των χρωμάτων. Το χωράφι με τα στάχια θα είχε ένα απαλό κίτρινο χρώμα, ενώ στα δέντρα θα φαίνονταν έντονα και σκουρα χρώματα, όπως το καφέ για τους κορμούς και το σκούρο πράσινο για τα φύλλα των δέντρων. Ο άντρας θα φορούσε καλοκαιρινά ρούχα, μιας και ο ουρανός θα ήταν καταγάλανος με έναν λαμπρό ήλιο. Θα χρησιμοποιούνταν από τον Λεωνή ένα θολό χρώμα ώστε να αποκρύψει το πρόσωπο, κάτι σαν το μωσαϊκό που κρύβει τους μάρτυρες στην τηλεόραση.

Ένα ήταν το όνειρό του όταν έφτιαχνε με μεράκι το συγκεκριμένο πίνακα. Να φτιάξει κι άλλους πάρα πολλούς και να κάνει μια έκθεση. Αν του απέφερε κέρδος, ήταν επιθυμία του να καταθέσει αυτά τα λεφτά στη μνήμη του καλύτερου του φίλου, ο οποίος λάτρευε την τέχνη του Λεωνή. Τελικά...

Γιακουμέλος Νικηφόρος, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Του Λεωνή του αρέσει να ζωγραφίζει πολύ. Του αρέσει όμως αυτό που ζωγραφίζει να είναι ακριβώς όπως το έχει σκεφτεί.

Ξεκίνησε, λοιπόν, να ζωγραφίσει το ποδήλατό του. Στο μυαλό του ήταν σαν να το έβλεπε εκείνη την ώρα, κόκκινο, γυαλιστερό, ακουμπισμένο στη μάντρα του σπιτιού με τις ακτίνες του που έλαμπαν στον ήλιο. Εκεί που το ζωγράφιζε και το σύγκρινε στο μυαλό του δεν του έβγαине ίδιο. Του είχε βγει στραβό και το χρώμα του ήταν έτσι που, αν έβλεπε κανείς το ποδήλατό του στη ζωγραφική, θα πίστευε ότι έχει να πλυθεί μήνες. Η πρώτη προσπάθεια απέτυχε. Μ' αυτό απογοητεύτηκε και του έφταιγαν τα πάντα, τα χρώματα, ο καμβάς, τα πινέλα. Τα παράτησε για λίγο. Μετά το έβαλε πείσμα ότι η επόμενη φορά θα είναι η τελευταία και η καλύτερη. Πούλησε τα χρώματά του και τον καμβά και αγόρασε ολοκαίνουργια πινέλα, έναν μεγάλο καμβά και αστραφτερά χρώματα με τα χρήματα που πήρε. Άρχισε να ζωγραφίζει το σχολείο του και το πλήθος των παιδιών. Τα είχε οργανώσει όλα στο μυαλό του και, εκεί που ξεκίνησε να ζωγραφίζει, τον φώναξαν οι φίλοι του να πάει να παίξει. Ο Λεωνής είχε αδυναμία στους φίλους του και ήθελε να παίξει μαζί τους. Έπαιξε και γύρισε αργά στο σπίτι του. Ήταν κουρασμένος, αλλά ήθελε να τελειώσει την υπέροχη ζωγραφιά του. Την τελείωσε χωρίς να κοιτάει αν είναι ωραία ή αν της λείπει κάτι και πήγε για ύπνο. Το επόμενο πρωί κοίταξε τον καμβά του και στενοχωρήθηκε πολύ. Νύσταζε το βράδυ και δεν μπόρεσε να φτιάξει αυτό που είχε στο μυαλό του. «Δεν είναι σχολείο αυτό, ερείπιο είναι» έλεγε συνεχώς. Σκεφτόταν συνεχώς γιατί είχε χάσει την τέχνη του και έλεγε ότι φταίει το περιβάλλον της Αθήνας ή το ότι έχει μεγαλώσει πια. Η μητέρα του τον παρηγόρησε και τον έπεισε να ξαναδοκιμάσει. Για τρίτη φορά...

Επόμενη σελίδα

... Δεν κοιμήθηκε καλά εκείνο το βράδυ. Πεταγόταν στον ύπνο του επειδή έβλεπε όνειρα με τη ζωγραφική, αφού δεν μπορούσε να καταφέρει να δημιουργήσει στο χαρτί αυτό που σκεφτόταν. Την επόμενη μέρα, μετά από αυτό που τράβηξε τη νύχτα, είπε στον εαυτό του «Θα τα καταφέρεις και θα ζωγραφίσεις, μην τα παρατάς». Έτσι πήρε πάλι τα πινέλα και άρχισε να σχεδιάζει στον καμβά ένα λιβάδι. Στη μέση της ζωγραφιάς σκέφτηκε ότι πρέπει να σταματήσει γιατί δεν πρόκειται να μπορέσει να ζωγραφίσει αυτό που θέλει. Το σκέφτηκε καλύτερα και συνέχισε. Όταν τελείωσε είδε ότι είχε φτιάξει ένα υπέροχο τοπίο που στο βάθος του υπήρχε ένας καταρράκτης και τα ζώα έπιναν νερό από εκεί.

Γκοτσόπουλος Σπυρίδων, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Οι ώρες περνούσαν μα τίποτα. Το σοκ του Λεωνή από το θάνατο του καλύτερού του φίλου και αγαπημένου του καλλιτέχνη δεν τον άφηνε να εκφραστεί ελεύθερα στον καμβά. Το χειρότερο ήταν ότι ο ίδιος ήταν μπροστά την ώρα που ξεψυχούσε ο φίλος του. Σκέψεις τον πλημμύριζαν.

Η πρώτη φορά που προσπάθησε να ζωγραφίσει δεν ήταν και η καλύτερη. Έχανε τη συγκέντρωσή του και δυσκολευόταν πολύ να εκφράσει τις σκέψεις του ζωγραφίζοντας. Προσπαθούσε αλλά μάταια. Ένιωθε πως η φαντασία του και η πρωτοτυπία του είχαν χαθεί.

Τη δεύτερη φορά προσπάθησε περισσότερο, μα πάλι δεν κατάφερε τίποτα. Ερχόταν συνέχεια στο μυαλό του η εικόνα του φίλου του. Σκέφτηκε να τα παρατήσει. Θεωρούσε πως δε θα κατάφερνε να ζωγραφίσει ποτέ ξανά. Πίστευε πως είχε χάσει τα πάντα. Ήταν γεμάτος συναισθήματα απογοήτευσης και θυμού. Δεν ήθελε να δεχθεί πως δεν μπορούσε να ζωγραφίσει πια. Αποφάσισε να προσπαθήσει ξανά. Να μην τα παρατήσει τόσο εύκολα.

Επόμενη σελίδα

Αυτά ήταν τα λόγια που έλεγε μόνο για τις επόμενες δύο ημέρες. Ήταν πολύ δύσκολο για αυτόν να αποδεχθεί ότι έχασε την τέχνη του. Ένιωθε πως έχανε τα πάντα μόνο με ένα περιστατικό. Τα πράγματα χειροτέρευαν μέρα με την ημέρα. Ο Λεωνής δεν έκανε τίποτε άλλο πέρα από το να κάθεται στο κρεβάτι του και να λέει: Έχασα την τέχνη μου! Έχασα την τέχνη μου!

Φίλοι και οικογένεια προσπαθούσαν να αλλάξουν τη διάθεσή του χωρίς αποτέλεσμα.

Πέρναγαν οι μέρες, οι εβδομάδες, οι μήνες, μα ο Λεωνής δεν έλεγε να σηκωθεί από το κρεβάτι του. Ωσπου μια μέρα, μέσα στη σκέψη του και με τη βοήθεια της οικογένειάς του, αποφάσισε να μη βασανίζει άλλο τον εαυτό του. Κατάλαβε πως τόσο καιρό έκανε λάθος και θέλησε να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή, μακριά από όλους και από όλα. Έτσι, μετακόμισε σε άλλη πόλη και άλλαξε τα πάντα. Έπιασε μια καινούργια δουλειά και ξέχασε τη ζωγραφική.

Με την καινούργια του ζωή ο Λεωνής άφησε πίσω του όλες τις άσχημες αναμνήσεις και έκανε μια νέα αρχή. Μια νέα αρχή, μακριά από καθετί που τον δυσσχεστούσε. Το μόνο που υπήρχε στη ζωή του ήταν ευτυχία.

Γουλέ Δήμητρα, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να φύγει από την πατρίδα του, την Κρήτη και να εγκατασταθεί σ' έναν νέο τόπο μακριά από όλους και από όλα. Ο πόλεμος του είχε πάρει ό, τι πιο πολύτιμο είχε στη ζωή του, την οικογένειά του και το πατρικό του σπίτι. Του είχε απομείνει μόνο η αγάπη του για την τέχνη. Αποφάσισε λοιπόν να αρχίσει μια καινούργια ζωή, στην Αθήνα, πόλη που θα μπορούσε να του προσφέρει περισσότερες ευκαιρίες, που θα του επέτρεπαν να αποδείξει ότι κάποιος ήταν πραγματικά και ότι μπορούσε να τα καταφέρει.

Η μέρα της εγκατάστασής του στη νέα πόλη έφτασε. Μόλις άφησε τα πράγματά του στον προσωρινό χώρο κατοικίας του, ένα μικρό διαμέρισμα, αποφάσισε πρώτα να εξοικειωθεί λίγο με το καινούργιο περιβάλλον και τρόπο ζωής. Οι άνθρωποι εκεί ήταν αρκετά διαφορετικοί. Δεν ήταν τόσο φιλικοί μεταξύ τους όπως στο χωριό του όπου όλοι μιλούσαν μεταξύ τους, ανταλλάσσαν τις σκέψεις τους και μοιράζονταν τις δυσκολίες και τα προβλήματα της καθημερινότητάς τους. Εκεί ήταν αδιάφοροι μεταξύ τους. Ωστόσο τα πράγματα δεν ήταν τόσο άσχημα όσο φαίνονταν. Η νέα πόλη ήταν γεμάτη εκπλήξεις, νέα τοπία που αποτελούσαν πηγή έμπνευσης για τα έργα του.

Μόλις γύρισε στο διαμέρισμά του οι σκέψεις του ήταν ανάμεικτες. Σκέφτηκε τότε να βγάλει όλο τον εσωτερικό του κόσμο πάνω στον καμβά. Φαινόταν όμως ότι η τέχνη τον είχε εγκαταλείψει, καθώς δεν κατάφερε να ζωγραφίσει ούτε πινελιά.

Επόμενη σελίδα

Έτσι πέρασε όλη η νύχτα και ο Λεωνής δεν έκλεισε μάτι. Μόνο όταν άρχισε να χαράζει και το δωμάτιό του σκέπασε το γλυκό φως του ήλιου που ανέτειλε τον πήρε ο ύπνος. Τότε ονειρεύτηκε το πατρικό του σπίτι και την οικογένειά τους σε χαρούμενες στιγμές της και έπειτα πέρασαν από μπροστά του οι μακάβριες εικόνες του πολέμου που τα ισοπέδωσαν όλα.

Μόλις ξύπνησε είχε πια μεσημεριάσει. Όλα είχαν ξεκαθαρίσει μέσα του. Αντιλήφθηκε ότι η τέχνη του δεν τον είχε εγκαταλείψει, αλλά προσπαθούσε να ζωγραφίσει κάτι που δεν αντιπροσώπευε τα πραγματικά του συναισθήματα. Πώς θα μπορούσε να απεικονίσει στο μουσαμά μια ψεύτικη πραγματικότητα, δηλαδή την Αθήνα; Το σώμα μπορεί να ήταν εκεί, αλλά η ψυχή του είχε παραμείνει πίσω και δεν ήταν εύκολο να το αλλάξει αυτό.

Όλες αυτές οι σκέψεις είχαν κατακλύσει το μυαλό του. Τότε χωρίς να σκεφτεί τίποτα πήρε το πινέλο, σήκωσε το καβαλέτο του και άρχισε να ζωγραφίζει. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό. Είχε καταφέρει να επαναφέρει την εικόνα της πατρίδας του ακριβώς όπως ήταν πριν ξεσπάσει ο πόλεμος και να την αποτυπώσει πάνω στον καμβά. Διάλεξε να διαγράψει τον πόλεμο από το μυαλό του γιατί έτσι ήθελε να τη θυμάται, έτσι ήθελε να κλείσει αυτός ο κύκλος της ζωής του.

Ευθυμάκη Ιωάννα, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Ήταν πρωί όταν ο Λεωνής ξύπνησε με έμπνευση και όρεξη. Αποφάσισε να ζωγραφίσει ένα μεγάλο λόφο με τον καταγάλανο ουρανό και τον λαμπερό ήλιο να φαίνονται με έναν ξεχωριστό τρόπο. Ήταν αποφασισμένος να δημιουργήσει κάτι υπέροχο. Ξεκίνησε να χρωματίζει, όμως κάτι παράξενο συνέβη. Δεν μπορούσε να ζωγραφίσει αυτό που πραγματικά ήθελε, όσο κι αν προσπαθούσε. Πέρασαν ώρες, μέρες, μα τίποτα. Δεν τα κατάφερε. Ήταν πολύ στενοχωρημένος, όμως δεν έχασε το κουράγιο του.

Πέρασαν δύο εβδομάδες από τότε, όταν πήρε τη μεγάλη απόφαση να ξαναπροσπαθήσει. Πήγε στην αποθήκη του, ήθελε να ζωγραφίσει στον πίνακά του έναν αργαλειό που χρησιμοποιούσε η μητέρα του όταν ήταν μικρός. Ξεκίνησε. Έπιασε τις λαδομπογιές και άρχισε να σχηματίζει αυτό που έβλεπε. Κάτι τον σταμάτησε όμως. Κάτι πήγαινε στραβά και τον εμπόδιζε να συνεχίσει. Πήρε άλλο χαρτί, για να ξαναπροσπαθήσει, μα το ίδιο συνέβη πάλι. Προσπαθούσε συνεχώς, χρησιμοποίησε πολλά χαρτιά χωρίς αποτέλεσμα. Τα παράτησε όλα κι έφυγε από την αποθήκη. Ήταν πολύ θλιμμένος. Κάτι έπρεπε να κάνει για να σταματήσει. Έτσι, αγόρασε καινούργια πινέλα, καινούργιους πίνακες, πήρε καλύτερα υλικά. Έψαχνε να βρει τρόπους να αντιμετωπίσει αυτό που του συνέβαινε. Φαινόταν αποφασισμένος να δημιουργήσει ακριβώς αυτό που ήθελε.

Επόμενη σελίδα

Τότε ο Λεωνής σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του με θάρρος, αποφασιστικότητα και πείσμα. Ένωθε έτοιμος να φτιάξει κάτι που θα τον εντυπωσίαζε. Ξεκίνησε να δημιουργεί. Όλα πήγαιναν τέλεια. Τίποτα δεν τον σταματούσε τώρα. Κόντευε να ξημερώσει κι αυτός, χωρίς ούτε ένα διάλειμμα συνέχισε να σχηματίζει. Το αποτέλεσμα ήταν φανταστικό. Ο Λεωνής ξαναβρήκε την τέχνη του. Όλα ήταν τέλεια. Ένωθε απεριόριστη χαρά και ικανοποίηση.

Καρακουκάκης Αναστάσης, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής, όταν ήταν μικρός, είχε ταξιδέψει με τη μητέρα του στην Αθήνα. Μετά το θάνατό της, το ταξίδι τους αυτό ήταν η μόνη ανάμνησή του από εκείνη. Όλο το καλοκαίρι έμεναν σε ένα φιλικό σπίτι, στα προάστια. Τους φαινόταν παράδεισος η Αθήνα μπροστά στο μικρό αγροτικό χωριό όπου κατοικούσαν. Ο ήλιος, τα μαγαζιά, τα πάρκα, ό, τι συναντούσαν τους έμοιαζε ξένο, πρωτόγνωρο. Η μητέρα του είχε μία θανάσιμη ασθένεια και ήθελε να περάσει μερικές μέρες με το γιο της πριν πεθάνει. Τουλάχιστον να τη θυμάται.

Ο Λεωνής μεγάλωσε. Δεν έχει μείνει τίποτα από τη μητέρα του. Αναμνήσεις, μόνο αναμνήσεις. Αποφάσισε να δημιουργήσει κάτι που να τη θυμίζει. Να θυμίζει αυτή την ψιλόλιγνη όμορφη γυναίκα και το υπέροχο καλοκαιρινό τους ταξίδι στην πρωτεύουσα.

Για πρώτη φορά προσπάθησε να ζωγραφίσει. Ήθελε να αποτυπώσει τόσα πολλά στον καμβά, αλλά δεν του έβγαιναν. Στο μυαλό του είχε τη θέα από το παράθυρο του σπιτιού όπου έμεναν στην Αθήνα, τους δρόμους, τα μαγαζιά και πάνω απ' όλα τη μητέρα του. Δεύτερη φορά που προσπάθησε να ζωγραφίσει αλλά και πάλι τίποτα. Λες και το μυαλό του είχε θολώσει και όλα όσα φανταζόταν δεν μπορούσαν να βγουν. Για τρίτη φορά...

Επόμενη σελίδα

... Ήρθε το πρωί και τον βρήκε πάλι ξαπλωμένο στο κρεβάτι. Όλο το βράδυ δεν έκλεισε μάτι, καθώς τότε τότε ψιθύριζε.

- Έχασα την τέχνη μου! Δεν μπορώ να ζωγραφίσω! Το είχε πείσμα να δημιουργήσει έναν πίνακα με τις εντυπώσεις του από την Αθήνα. Ουσιαστική το ταξίδι του εκεί δεν ήταν κάτι ιδιαίτερο, απλώς το είχε συνδέσει με τη μητέρα του. Του έλειπε τόσο πολύ και για αυτό ήθελε να δημιουργήσει έναν πίνακα ξεχωριστό. Τόσο ξεχωριστό όσο και η μητέρα του. Έλειπε ένα κομμάτι από τη ζωή του. Η μητέρα του. Η έμπνευσή του χάθηκε, το κέφι του χάθηκε, αναρωτιόταν συνέχεια τι έφταιγε και δεν μπορούσε να ζωγραφίσει, αλλά δεν παραδεχόταν ότι η μητέρα του ήταν ο λόγος.

Για τέταρτη και τελευταία φορά βάλθηκε να ζωγραφίσει. Ετοίμασε τα χρώματα, έβαλε νέο καμβά και κάθισε αποφασισμένος στο καβαλέτο. Έβαλε τις σκέψεις του σε σειρά. «Πρώτα θα κάνω αυτό... Μετά αυτό...» μουρμούριζε συνεχώς. Αρχικά ζωγράφισε έναν μεγάλο δρόμο. Έφτιαξε αυτοκίνητα, ανθρώπους, κτήρια. Κάπου εκεί στο βάθος ήταν η μητέρα του. Ήταν ντυμένη στα κόκκινα και ξεχώριζε από τους υπόλοιπους. Ήταν ψηλή, λεπτή είχε τέλεια κορμοστασιά. Σιγά - σιγά το έργο του τελείωνε. Ένιωθε υπερηφάνεια και απέραντη ευτυχία. Μέχρι το βράδυ το έργο του είχε τελειώσει και το κρέμασε πάνω από το κρεβάτι του. Καθόταν για ώρες και χάζευε το έργο του. «Τέλος... Πάει και αυτό» είπε. Ξάπλωσε επιτέλους να κοιμηθεί και αποφάσισε να επισκεφτεί την Αθήνα σύντομα.

Καρδή Μαρία, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Όσο και αν τον πονούσε, έπρεπε να το κάνει, να φύγει από το χωριό του ώστε να πάει στην Αθήνα να παρακολουθήσει το Λύκειο. Ήταν έτοιμος. Τα είχε πάρει όλα, μόνο τους στοιβαγμένους καμβάδες και τις μπογιές του είχε ξεχάσει. Αυτά ήταν τα πιο αγαπημένα του πράγματα, η καθημερινή του ασχολία, μα τώρα ήταν τόσο μπερδεμένο το μυαλό του που δεν μπορούσε να θυμηθεί τη ζωγραφική. Μετά από δύο ώρες είχε φτάσει με το λεωφορείο στην Αθήνα, αφού το χωριό του δεν ήταν και τόσο μακριά από εκεί. Το θέαμα τον συγκλόνησε. Δεν είχε ξαναπάει σε πόλη. Αντίκρουσε την Ακρόπολη και τους υπόλοιπους λόφους, άκουσε τη βοή του κόσμου που τριγυρνούσε στα μαγαζιά. Ήταν μόνος, αλλά εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή δεν τον ένοιαζε. Δεν τον ένοιαζε τίποτα. Αισθανόταν ελεύθερος και ότι μια νέα ζωή υπάρχει εκεί. Μετά από λίγη ώρα έφτασε στη μικρή κάμαρα όπου θα διέμενε. Αυτή είχε ένα μικρό παράθυρο απ' όπου μπορούσες να θαυμάσεις τους δρόμους, τον ουρανό, την Ακρόπολη και την αχνή θάλασσα. Ο καιρός περνούσε και η ζωή του κυλούσε. Μια μέρα στο δρόμο αντίκρουσε έναν πλανόδιο που πουλούσε πίνακες. Τότε του ήρθε στο μυαλό η μεγάλη του αγάπη για τη ζωγραφική, όλος εκείνος ο χρόνος που ξόδευε για να απεικονίζει στον καμβά την υπέροχη φύση του χωριού του. Πόσο τον ενέπνεε αυτό το μικρό χωριουδάκι! Τότε αποφάσισε να αγοράσει υλικά και να αποτυπώσει και την ομορφιά της Αθήνας. Καθόταν για πολλή ώρα μπροστά στον καμβά μα δεν είχε έμπνευση. Προσπάθησε να σκεφτεί. Προσπάθησε πρώτη, δεύτερη φορά...

Επόμενη σελίδα

Μετά από πολλή ώρα, κατάφερε να κοιμηθεί. Το πρωί δεν πήγε σχολείο. Έκανε μια βόλτα στο κέντρο. Προσπαθούσε να ξεχάσει αυτό που του είχε συμβεί, το ότι είχε ‘χάσει την τέχνη του’. Με το να προσπαθεί όμως όλη την ώρα να σκέφτεται ότι πρέπει να το ξεχάσει, επεδίωκε το εντελώς αντίθετο! Αισθανόταν αγχωμένος για αυτό που του συνέβαινε αλλά και ταυτόχρονα λυπημένος. Λυπημένος γιατί πίστευε ότι αφού δεν μπορούσε να απεικονίσει κάτι εντελώς διαφορετικό από τις συνηθισμένες εικόνες του χωριού στον καμβά, δεν ήταν ένας αληθινά καλός ζωγράφος. Όταν γύρισε σπίτι του, αντίκρουσε ένα δέμα να τον περιμένει. Του το είχε στείλει η μητέρα του. Ήταν οι δύο καλύτεροι πίνακες που είχε ζωγραφίσει. Είχε απεικονίσει σε αυτούς και την κάθε μικρή και όμορφη λεπτομέρεια. Ο Λεωνής μόλις τους αντίκρουσε συγκινήθηκε. Έκλεισε τα μάτια του και αισθάνθηκε μια απέραντη γαλήνη να τον διαπερνά! Πήρε γρήγορα τον καμβά και το πινέλο. Άρχισε να σχηματίζει και να ζωγραφίζει τις μορφές του. Το αποτέλεσμα ήταν τόσο ικανοποιητικό που...

Κάτσηνου Μαρία, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής δεν ήθελε να το πιστέψει. Η γυναίκα που τον έκανε ευτυχισμένο τόσα χρόνια είχε «φύγει». Μαζί της «έφυγαν» όλα όσα είχαν περάσει μαζί. Κάθε στιγμή που είχαν ζήσει την κράταγε σαν φυλαχτό· γι' αυτόν ήταν οι καλύτερες στιγμές της ζωής του. Η γυναίκα του αποτελούσε γι' αυτόν πηγή έμπνευσης. Χωρίς αυτή η ζωή του δεν είχε νόημα πια. Το τελευταίο του έργο θα έμενε μισοτελειωμένο, μιας και έφτιαχνε ένα πορτρέτο της γυναίκας του.

Είχε κλειστεί στον εαυτό του. Η ζωγραφική δεν είχε κανένα νόημα πια, αφού η έμπνευσή του, ο λόγος για τον οποίο άρχισε τη ζωγραφική και είχε καταφέρει όσα είχε καταφέρει είχε φύγει πια.

Αποφάσισε όμως να μην το βάλει κάτω και να συνεχίσει προς τιμήν της. Βέβαια, δε θα ήταν τίποτε το ίδιο. Δε θα έβλεπε το γλυκό της πρόσωπο με τα τόσο λαμπερά της μάτια και το ζεστό της χαμόγελο να τον κοιτά και να τον ενθαρρύνει. Δε θα ένιωθε πια όλη αυτή την υποστήριξη που του προσέφερε η γυναίκα του. Το ατελιέ του δε θα φωτιζόταν από τη λάμψη της και η έμπνευσή του πλέον θα ήταν λιγοστή.

Πήρε τα σύνεργά του και άρχισε να δουλεύει. Τότε ήταν όμως που πραγματικά συνειδητοποίησε ότι η ζωή του είχε αλλάξει μιας και δεν κατάφερνε να ζωγραφίσει.

Επόμενη σελίδα

Εκείνο το βράδυ ονειρεύτηκε τη γυναίκα του που τον είχε «αφήσει» μόνο. Του έδωσε κουράγιο και δύναμη. Ο Λεωνής κατάφερε να ονειρευτεί την έμπνευσή του. Για χάρη της θα έκανε τα πάντα και δε θα σταματούσε την προσπάθεια μέχρι να καταφέρει να τελειώσει τον πίνακά του, ώστε να τον αφιερώσει στη μνήμη της. Θα ήταν περίπου τέσσερις το χάραμα όταν «πετάχτηκε» από τον ύπνο του ο Λεωνής και πήρε τα σύνεργά του για να δουλέψει. Το αριστούργημά του είχε αρχίσει να παίρνει μορφή και να αποκτά «χαρακτήρα». Ήταν αποφασισμένος να μη σταματήσει μέχρι να το τελειώσει κι έτσι έκανε. Έμεινε εκεί να ζωγραφίζει ως αργά το άλλο βράδυ, αλλά το αποτέλεσμα άξιζε. Είχε καταφέρει να αποτυπώσει στον πίνακά του ακριβώς όσα ήθελε. Τον κοίταξε λίγο, έκλεισε τα μάτια του και αποκοιμήθηκε.

Κούτρα Ιωάννα, Β1

Προηγούμενη σελίδα

Το προηγούμενο πρωί ο Λεωνής πάλι μ' ένα πινέλο και μια τέμπερα στο χέρι, μα τίποτα δεν έκανε. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τι να ζωγραφίσει. Πέρασε ένα ολόκληρο πρωί κοιτώντας τον ξάστερο ουρανό με τον λαμπερό ήλιο και τα πεντακάθαρα νερά της θάλασσας που μέσα καθρεφτιζόταν ολόκληρο το νησί, μα ο Λεωνής ούτε μια ιδέα ούτε ένα ψίχουλο έμπνευσης.

Γιατί; Τι είχε στο μυαλό του ο Λεωνής, – ένας τόσο σπουδαίος καλλιτέχνης, που κάθε φορά που αποφάσιζε να ζωγραφίσει, έφτιαχνε... τα πάντα – τι τον απασχολούσε τόσο πολύ που δεν ήθελε να πιάσει το πινέλο και να δημιουργήσει;

Ξαφνικά ο Λεωνής είδε ένα καράβι στον ορίζοντα και σκέφτηκε πως το προηγούμενο απόγευμα οι γονείς του είχαν πει πως θα τον επισκέπτονταν. Έβγαλε το καπέλο του ζωγράφου – που έλεγε τάχα πως ήταν η αιτία της έμπνευσης – πέταξε τα πινέλα κι έτρεξε στο λιμάνι να τους υποδεχθεί. Μα το καράβι δεν προχωρούσε και γινόταν όλο και πιο μικρό, φαίνεται θα έπαιρνε τον κατήφορο. Ο Λεωνής είδε τον κόσμο που ήταν στο καράβι να φωνάζει 'Βοήθεια' και τότε σκέφθηκε ότι ίσως να υπήρχε κάποιο μεγάλο πρόβλημα. Σε λίγα λεπτά το πλοίο είχε χαθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Λεωνής ένιωθε σαν να του είχαν κοπεί τα πόδια.

Έχασε το φως του ήλιου από τα μάτια του, το μαύρο κυριάρχησε στην ψυχή του και όλες οι ιδέες οι δημιουργικές χάθηκαν από το μυαλό του. Έχασε τον κόσμο, έχασε όλη τη ζωή του, έχασε όλα τα υπάρχοντά του.

Έτσι ο Λεωνής γύρισε στο σπίτι με τη λιγοστή δύναμη που του είχε απομείνει. Τα πάντα μαύρα, μελαγχολικά για τον Λεωνή. Ένα ολόκληρο βράδυ ο Λεωνής δίχως ιδέα, δίχως διάθεση να πιάσει το πινέλο. Ήταν βυθισμένος στο μαύρο της ψυχής του. Δεν είχε σταματήσει να σκέφτεται το ναυάγιο.

Το επόμενο πρωί τα ίδια, προσπαθούσε. Μα και πάλι τίποτα... τη μια πέταγε τα πινέλα, την άλλη δεν του ερχόταν η έμπνευση. Για τρίτη φορά, ο Λεωνής προσπαθούσε να ζωγραφίσει, μα πάλι δεν έκανε τίποτα.

Επόμενη σελίδα

Στην πραγματικότητα ο Λεωνής δεν είχε χάσει την τέχνη του, αλλά αυτό που δεν τον άφηνε να σκεφθεί τι θα ζωγραφίσει ήταν η σκέψη του για το ναυάγιο. Ήταν νωπό το γεγονός και ήταν στο κέντρο του μυαλού του. Ήταν ένας μεγάλος τοίχος που δεν άφηνε να περάσουν τα αυτοκίνητα που μετέφεραν την έμπνευση, τη θετική πλευρά, τις θετικές σκέψεις την καλή διάθεση. Όμως ο Λεωνής κάτι έπρεπε να κάνει για να ξεπεράσει αυτό το γεγονός – αλλά πώς να το ξεπεράσει; Έπρεπε να βάλει χρώμα στη σκέψη του.

Έτσι ο Λεωνής μ' αυτά και μ' αυτά αποκοιμήθηκε, με τα πολύχρωμα ρούχα του. Πέρασε η νύχτα, ήρθε το πρωί, η πρώτη ηλιαχτίδα πέρασε μέσα από το σκουρόχρωμο παραθυρόφυλλο κι έφτασε στα μάτια του κοιμισμένου Λεωνή. Ο Λεωνής σηκώθηκε, άνοιξε το παραθυρόφυλλο και είδε πως ήταν χαράματα και ο ήλιος ήταν κρυμμένος πίσω απ' το βουνό – ίσα που φαινόταν το φως του – κι αποφάσισε να πάει μια βόλτα στο νησί – μήπως και του έρθει η έμπνευση. Μόλις βγήκε απ' το σπιτάκι του, πήρε το δρόμο που έβγαζε στην παραλία με τη δίχρωμη αμμουδιά. Όλα τα μαγαζιά ήταν κλειστά, το μόνο μαγαζάκι που ήταν ανοιχτό ήταν το καφενείο του κυρ Μανόλη – αυτό το καφενείο πάντα άνοιγε πρώτο απ' όλα.

Ο Λεωνής περπατούσε στο δρόμο με την τσάντα που είχε μέσα τα εργαλεία του και σκεφτόταν, σκεφτόταν όλα αυτά τα γεγονότα που είχαν συμβεί στη ζωή του. Ξαφνικά άρχισε να αχνοφαίνεται η παραλία όπου είχε βάλει στόχο να φτάσει. Ο ήλιος άρχισε να γίνεται όλο και πιο καυτός, μα φυσούσε γλυκά το αεράκι. Ο Λεωνής έφθασε στην παραλία... Ξάπλωσε στην αμμουδιά κι έκλεισε τα μάτια του... Το αεράκι σε συνδυασμό με την αλμύρα της θάλασσας και το κύμα που έσκαγε στα βράχια ήταν η καλύτερη έμπνευση για τον Λεωνή.

Αμέσως αμέσως έβγαλε τα πινέλα, τον καμβά, τις παλέτες και τα χρώματά του από την τσάντα του κι άρχισε να δημιουργεί. Ήταν λες και ο Λεωνής ήταν ο δεύτερος Πικάσο. Του ήρθε η έμπνευση. Ζωγράφισε μια κοπέλα! Αλλά αυτή η κοπέλα είχε κάτι το ιδιαίτερο! Ήταν μελαχρινή, σαν το χρώμα της άμμου και είχε ξανθά μαλλιά, σαν τη λάμψη του ήλιου και φορούσε κι ένα γαλάζιο φόρεμα με άσπρο ντεκολτέ λες και ήταν η καταγάλανη θάλασσα με τον άσπρο αφρό από τα κύματα που έσκαγαν στα βράχια. Αυτή η κοπέλα ήταν η προσωποποίηση της φύσης! Της θάλασσας με τα κύματα, της αμμουδιάς, του λαμπερού ήλιου! Ήταν το καλύτερο έργο που είχε φτιάξει ο Λεωνής! Ήταν πολύ χαρούμενος για τον εαυτό του. Αλλά ακόμα ήταν η αρχή της χαράς του!

Για καλή του τύχη, το νησί εκείνη τη μέρα είχαν επισκεφθεί κάποια άτομα από το Ινστιτούτο Ζωγραφικής της Αθήνας. Σιγά σιγά ο Λεωνής μάζεψε τα πράγματά του για να φύγει. Οι κριτές περνούσαν από το δρόμο που οδηγούσε στην παραλία του παραδείσου και είδαν το έργο του νεαρού Λεωνή. Τους έκανε μεγάλη εντύπωση και πήγαν να το δουν από κοντά! Αφού το είδαν και συζήτησαν με τον Λεωνή για αυτό το εντυπωσιακό δημιούργημα, το πήραν, διότι ήθελαν να το βάλουν στην έκθεση που θα γινόταν στην Αθήνα. Το πρόσωπο του Λεωνή έλαμψε από ευτυχία για την ανταμοιβή του κόπου του. Έτσι μ' αυτά και μ' αυτά ο Λεωνής κατάφερε μέσα από μια βόλτα στη θάλασσα να γίνει ένας από τους καλύτερους νέους ζωγράφους της Ελλάδας. Ο Λεωνής πάντα μέσα στην καρδιά του είχε τα λόγια της μητέρας του, που τον καθοδηγούσαν σε κάθε επιτυχία του: Για να κάνει κάποιος εντύπωση, δε χρειάζεται αν κάνει τίποτα παραπάνω απ' το να είναι ο εαυτός του!

Προηγούμενη σελίδα

Ενώ ο Λεωνής περπατούσε στο μονοπάτι της οδού Ολύνθου είδε μια μεγάλη, γερασμένη βελανιδιά. Η βελανιδιά τού άρεσε πολύ και σκέφτηκε πως θα ήταν ακόμη καλύτερη αποτυπωμένη στον καμβά, με τις δικές του αναλογίες χρωμάτων, πίστευε πως θα ήταν ένα αριστούργημα. Έφερε λοιπόν το καβαλέτο του μπροστά από τη βελανιδιά. Έβαλε επάνω τον καμβά του και άρχισε να προσπαθεί να φτιάξει το ‘αριστούργημά του’. Όμως με τίποτε δεν του πετύχαινε το σκίτσο, πράγμα παράξενο για αυτόν, διότι ήταν από τους καλύτερους και πιο φημισμένους ζωγράφους της περιοχής. Ο Λεωνής κουράστηκε να προσπαθεί. Απογοητευμένος μάζεψε τα πράγματά του και επέστρεψε σπίτι μουρμουρίζοντας στο δρόμο “Έχασα την τέχνη μου”.

Επόμενη σελίδα

“Έχασα την τέχνη μου” είπε ο Λεωνής ενώ άνοιγε το ξύλινο παραθύρι της στενής σοφίτας όπου είχε βουλευτεί την προηγούμενη νύχτα, ενώ στον ύπνο του παραμιλούσε φωνάζοντας “Έχασα την τέχνη μου”, “έχασα την τέχνη μου”. Τόσο βασανιστική ήταν η προηγούμενη νύχτα, τόσο μοναχική για αυτόν. Όμως τώρα πάει, ήταν μια ανάμνηση μόνο και τίποτα παραπάνω, μια άσχημη ανάμνηση. Η χθεσινή νύχτα, ναι αυτή ήταν, πριν πέντε χρόνια σαν χθες, οι γονείς του χάθηκαν σε δυστύχημα. Ο Λεωνής όμως πάντα ένιωθε ένοχος. Κάθε χρόνο αυτό του συνέβαινε, έχανε την τέχνη του. Οι γονείς του μια κρύα νύχτα είχαν πάει να του αγοράσουν μπογιές για τα σχέδιά του. Τους το είχε ζητήσει ο ίδιος για τα γενέθλιά του. Τότε έγινε ένας μεγάλος σεισμός και η γη άνοιξε στα δυο. Έτσι ‘έσβησαν’ οι γονείς του Λεωνή και από τότε, κάθε χρόνο τέτοια μέρα, ο Λεωνής χάνει την τέχνη του. “Έχασα την τέχνη μου” ούρλιαξε ο Λεωνής έξω από το ξύλινο παράθυρο της στενής σοφίτας όπου είχε βουλευτεί την προηγούμενη νύχτα.

Προηγούμενη σελίδα

Έφτασε η μέρα που θα παρουσιάζονταν οι υποψήφιοι στους κριτές. Ο συγκεκριμένος διαγωνισμός ζωγραφικής ήταν πολύ δύσκολος, διότι οι κριτές ήταν πολύ αυστηροί λόγω της εμπειρίας τους. Ο Λεωνής ήταν πολύ αγχωμένος, αν και είχε μεγάλη εμπιστοσύνη και πίστη στον εαυτό του.

Μ' αυτά και μ' αυτά, το βράδυ έφτασε. Όλοι ήταν στο πλατό για να τους ανακοινωθεί το θέμα για να δημιουργήσουν το έργο τους. Οι κριτές είχαν πάρει τη θέση τους και το μικρόφωνο ήταν έτοιμο για να ανακοινωθεί το θέμα. Εκείνη την ώρα ακούστηκε. Ο χρόνος άρχισε να κυλάει. Ταυτόχρονα κυλούσε και ο ιδρώτας από το πρόσωπο του Λεωνή. Τι θέμα ήταν αυτό; Τι μπορούσε να σχεδιάσει; Θα του έφτανε η ώρα; Αυτές ήταν κάποιες σκέψεις που πέρασαν απ' το μυαλό του. Είχε αγχωθεί πολύ, αλλά κατάφερε να το καταπολεμήσει λέγοντας στον εαυτό του: «Μπορείς, μπορείς να το κάνεις! Ηρέμησε και ξεκίνα...».

Εκείνη την ώρα, του ήρθε στο μυαλό ένα πολύ ωραίο και δημιουργικό θέμα. Το έργο του, λοιπόν, θα βασιζόταν σ' αυτό. Ήταν πολύ υπερήφανος και πίστευε πως το θέμα του ήταν ικανό να τον βγάλει νικητή. Ο χρόνος κυλούσε και είχαν απομείνει δέκα λεπτά. Ο Λεωνής είχε αποβάλει όλα τα αρνητικά αισθήματά του και στο μυαλό του κυριαρχούσαν θετικές σκέψεις. Το αποτέλεσμα όμως δεν τον δικαίωσε...

Είχε φτάσει η στιγμή που τα αποτελέσματα θα ανακοινώνονταν. Ο Λεωνής αρχικά πίστευε πως το έργο του θα νικήσει. Όμως για μια ακόμη φορά έδειξε μεγάλη αυτοπεποίθηση. Ήταν κάτι συνηθισμένο γι' αυτόν. Τα συναισθήματά του άλλαξαν μόλις ο δεύτερος κριτής τού είπε πως είχε αποτύχει. Τότε απογοητεύτηκε και πτοήθηκε. Αναρωτήθηκε: «γιατί πάλι να μην καταφέρω τίποτα; Η ζωγραφική ήταν κάποτε το πάθος του και είχε μεγάλο ταλέντο. Τι έγινε τώρα; Μήπως φταίει η ψυχολογία του; Ναι! Μάλλον ναι...

Επόμενη σελίδα

Τότε, μπήκε η μητέρα του στο σκοτεινό και άχαρο δωμάτιο. Ξαφνιάστηκε με την ατμόσφαιρα που επικρατούσε, αλλά δε ρώτησε. Κοντοστάθηκε, ξέροντας πως ο γιος της δεν ήταν καλά (στο νου της ερχόταν σαν αιτία ο διαγωνισμός). Ο Λεωνής δε μιλούσε, το ίδιο και η μητέρα του. Ήθελαν τόσα πολλά να πουν, αλλά κανείς δεν έκανε το πρώτο βήμα...

Η σχέση της μητέρας και το Λεωνή ήταν πολύ ιδιαίτερη. Αγαπιόντουσαν πολύ και ο ένας ήταν η αδυναμία του άλλου. Ίσως επειδή έμοιαζαν σε χαρακτήρα και εξωτερικά, ίσως επειδή ο ένας καταλάβαινε τον άλλο δίχως λόγια, μόνο με ματιές. Πάντα, όταν ο Λεωνής έχει να αντιμετωπίσει κάποιο πρόβλημα, η μητέρα του είναι αυτή που θα τον βοηθήσει, αυτή που θα τον παρηγορήσει, αυτή που θα τον εμπνεύσει και αυτή που θα του 'επιβάλει' να προχωρήσει παρακάτω.

Σαν και όλες αυτές τις στιγμές ήταν και εκείνη στο δωμάτιο. Καθώς πέρασαν δύο λεπτά σιγής και αμηχανίας, η μητέρα έκανε την κίνηση. Ρώτησε τον Λεωνή το λόγο της κακής του ψυχολογίας (κι ως ήξερε). Από τότε άρχισαν να συζητούν. Ο Λεωνής ένιωθε πιο υπερήφανος για τον εαυτό του, πιο 'ζωντανός', πιο ανακουφισμένος και πιο ικανός, ύστερα από τα λόγια της μητέρας του. Ένιωθε σαν να ξαναρχίζει η ζωή του απ' την αρχή δίχως στενοχώρια και λύπη.

Έτσι λοιπόν, ο Λεωνής παίρνοντας κουράγιο και εμπύχωση να προχωρήσει παρακάτω, βγήκε έξω στο μπαλκόνι και ζωγράφισε κοιτώντας τη θέα. Έφτιαξε μόνο μια θάλασσα, δυο δέντρα και έναν πολύ μεγάλο και λαμπερό ήλιο να διώχνει τα μαύρα σύννεφα. Ίσως να σήμαιναν πολλά πράγματα γι' αυτόν και τις αναμνήσεις του.

Μικρώνη Μαρία, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Η ώρα τέσσερις το μεσημέρι. Ο Λεωνής ετοιμάστηκε για να τη δει. Μετά από τόσα χρόνια, δέκα χρόνια όλα κι όλα, αυτή εμφανίστηκε λες και βγήκε από τη θάλασσα η μεγάλη θεά, η δική του Αφροδίτη. Πριν δέκα χρόνια οι δυο τους σκέφτονταν το μέλλον τους. Πόσα παιδιά θα έκαναν, σε ποια εκκλησία θα παντρεύονταν, ακόμη και πού θα έμεναν. Αλλά έφυγε. Τόσο ξαφνικά... και τώρα... του έστειλε ένα ροζ γράμμα από τη Νέα Ορλεάνη. Του έγραφε πως της λείπει η Ελλάδα. Είχε και παιδιά. Τον Τζορτζ και τη Μέλανι. Όμως ο άνδρας της είχε πεθάνει. Ήταν χήρα. Έγραφε ότι τα πούλησε όλα και θα επέστρεφε στη χώρα. Ήλπιζε να τον δει...

Και να τη. Βγήκε έξω από το 'αμάξι' μια καλλονή. Μια θεά που κατέβαινε από το άρμα της. Της πήρε το χέρι, το φίλησε και τη συνόδεψε στο πιο ακριβό καφενείο που υπήρχε στην Αθήνα. Την έβλεπε και ήθελε να τη ζωγραφίσει. Τόση πολλή ομορφιά. Αφού ήπιαν τον ελληνικό τους, την πήγε στο σπίτι του. Ήθελε να τη ζωγραφίσει τόσο πολύ. Ήθελε να τη φτιάξει μπροστά απ' όλη την Αθήνα. Έτσι πήρε τα πινέλα του και της είπε να καθίσει σε μια καρέκλα. Ήθελε να βάλει τις πενήντα αποχρώσεις του γκρι στο πρόσωπό της. Το πρόσωπό της ένα μυστήριο. Μια θάλασσα χωρίς τέλος. Τα χέρια της τόσο γλυκά είναι πάνω στο φόρεμά της. Όμως υπάρχει μια σοβαρότητα σε όλη τη στάση της.

Επόμενη σελίδα

Ήθελε να πάει στο ξενοδοχείο να της πει τι του συμβαίνει, αλλά δεν μπορούσε. Δεν είχε τη δύναμη να της πει ότι είχε χάσει την τέχνη του! Μπορεί να έφευγε ξανά ή να του γυρνούσε την πλάτη. Στις εννιά η ώρα το βράδυ χτύπησε το κουδούνι. Μπήκε μέσα η Αναστασία, η κόρη της γειτόνισσας. Τόσο νέα με χαρές και γέλια. Αυτή ήταν 25 αυτός 35 και όμως τον έκανε να νοιώθει σαν μικρό παιδί. Τον ρώτησε τι έχει. Δεν απάντησε. Του είπε ότι του έφερε γλυκό κυδώνι. Δεν απάντησε. Του το άφησε στο τραπέζι. Του είπε αντίο. Αυτός τότε ήταν λες και ξύπνησε από το λήθαργο και της είπε ένα αγνό μείνε. Αυτή κάθισε στην καρέκλα, είδε τον άδειο πίνακα και τον ρώτησε αν δεν ξέρει τι να ζωγραφίσει. Δεν απάντησε. Του είπε ότι το καλύτερο είναι να πάρει το πινέλο του και να αρχίσει να ζωγραφίζει τι νοιώθει. Έτσι μόνο θα έβρισκε αυτό που ήθελε...

Μπακούνη Δανάη, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής ήταν ένας πολύ καλός ζωγράφος, τα έργα του ήταν θαυμαστά σε όλους. Του άρεσε πολύ η δουλειά του και είπε μια μέρα να ζωγραφίσει κάτι το διαφορετικό. Το έργο αυτό το ονόμασε 'Έντύπωση από την Αθήνα'. Όταν άρχισε να το ζωγραφίζει, δεν κατάφερε να το φτιάξει όπως το είχε φανταστεί. Είχε απογοητευτεί. Δεν μπορούσε να βρει κάτι που να μπορεί να φτιάξει έτσι όπως το φανταζόταν και να του ταιριάζει. Αυτό που του άρεσε πιο πολύ να ζωγραφίζει και νόμιζε ότι του ταίριαζε καλύτερα από όλα ήταν οι προσωπογραφίες. Όμως ήθελε να κάνει και κάτι άλλο, διαφορετικό, για να ανακαλύψει και άλλο του ταλέντο στη ζωγραφική. Μετά από τόσες προσπάθειες, ζωγράφιζε και ξαναζωγράφιζε, δεν κατάφερνε τίποτα. Τον ξαναέπιασε η απογοήτευση και έλεγε ότι είναι άχρηστος και έτσι έχασε την τέχνη του. Αυτό που έχει σημασία είναι να προσπαθείς και ποτέ να μην τα παρατάς.

Μπένου Μαριλένα, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Το πρωί που ξύπνησα ήταν ηλιόλουστα. Είχα όρεξη για πολλά πράγματα! Στην αρχή κοντοστάθηκα για λίγο διότι από τη χαρά μου σηκώθηκα απότομα. Κατέβηκα γρήγορα τα σκαλοπάτια και πήρα στο χέρι το παξιμάδι. Φίλησα το χέρι της μητέρας μου που μου έδωσε την ευχή της. Ήταν μια υπέροχη μέρα! Όπως πάντα βρέθηκα στο εργαστήρι μου. Ήταν το αγαπημένο μου μέρος. Μετά από λίγο ήρθε ο Πέτρος με την Ελενίτσα. Φορέσαμε τις ποδιές μας μήπως λερωθούμε και με λαχτάρα ξεκινήσαμε το έργο μας. Πριν αρχίσω μου έρχονταν όμορφες εικόνες στο μυαλό. Ήθελα το έργο μου να γίνει ξεχωριστό όπως και τ' άλλα. Στο εργαστήρι δεν έμπαινε πολύ φως. Ήταν υπόγειο και η μόνη λάμψη που είχε ήταν ένα μπρούτζινο παραθυράκι. Ο τοίχος ήταν ετοιμόρροπος γιατί η υγρασία τον είχε σκεπάσει. Η Ελενίτσα και ο Πέτρος είχαν ήδη ξεκινήσει το έργο τους, εγώ όμως είχα κοντοσταθεί σκεπτόμενος τις εικόνες του μυαλού μου, ήθελα όλες να τις χωρέσω στο έργο μου. Άραγε γινόταν αυτό;

Κατά το μεσημεράκι ήρθε η μάνα και μας έφερε το φαγητό. Αφού κάναμε το διάλειμμά μας συνεχίσαμε! Εγώ ούτε βαφή δεν είχα ρίξει στο πινέλο μου. Η Ελενίτσα και ο Πέτρος σχεδόν μέχρι το απόγευμα θα είχαν τελειώσει. Εγώ τίποτα. Ο πίνακας κενός! Το μυαλό μου κενό.

Το βράδυ τα παιδιά φύγανε καληνυχτίζοντάς με. Το πινέλο μου άβαφτο, ο πίνακας άχρωμος. Αυτό ήταν, σκέφτηκα. Έχασα την τέχνη μου. Το μυαλό μου ήταν γεμάτο ιδέες που ήταν ακατόρθωτο να τις χωρέσω στον πίνακα. Αυτό ήταν, ξανασκέφτηκα. Έχασα την τέχνη μου!

Επόμενη σελίδα

Μόλις συνειδητοποίησα ότι είχα χάσει ένα από τα σημαντικότερα πράγματα στη ζωή μου... απελπίστηκα. Ήθελα να καθίσω με τις ώρες στο σκοτεινό εργαστήρι μου και να χτυπάω το κεφάλι μου. «Αυτό ήταν» είπα. «Δε θα φύγω από εδώ αν δεν ξαναβρώ την τέχνη μου.» Έτσι και έκανα. Πήρα τον πίνακα και τα πινέλα και άρχισα να ζωγραφίζω κάτι σαν αφηρημένη τέχνη. Έκανα τα πάντα για να τη βρω. Μετά από πολλές ώρες προσπάθειας και τρομερής κούρασης ξημέρωσε!

Εγώ άυπνος με τα κόκκινα, γουρλωτά, ταλαιπωρημένα μάτια μου είχα παγώσει και δεν ήξερα τι να ζωγραφίσω. Μόλις πάτησα το πόδι μου μέσα στο σπίτι η μάνα μου ήταν όλο ανησυχία που το βράδυ δεν είχα γυρίσει. Μόλις έμαθε τα γεγονότα μού είπε να ξαπλώσω να ξεκουραστώ και θα τη βρω την τέχνη μου. Το μυαλό είχε μπερδευτεί με δύο χιλιάδες σκέψεις να με κλονίζουν. Φοβόμουν τη συνέχεια αυτού του έργου.

Μόλις ξύπνησα ένιωθα άλλος άνθρωπος. Πήρα το παξιμάδι μου όπως πάντα. Φίλησα τη μητέρα μου και κατευθύνθηκα γρήγορα στο εργαστήρι μου. Ήμουν όλο χαρά. Ζωγράφιζα και ξαναζωγράφιζα ασταμάτητα. Αυτό που έκανα ήταν ένας καλλιτέχνης, σκεπτόμενος και απελπισμένος. Είχε χάσει την τέχνη του. Τότε κατάλαβα κάτι. Την τέχνη δεν τη σκέφτεσαι, αλλά την εκφράζεις. Αυτό ήταν είπα: «Βρήκα την τέχνη μου, βρήκα την τέχνη μου!» Ήταν ένας πίνακας γεμάτος συναισθήματα.

Μπότσαρη Γεωργία, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Για μια στιγμή σκέφτηκε να σταματήσει τις προσπάθειές του για μια νέα ζωή. Ήθελε να αποκοπεί από τη ζωή και γενικότερα να χαθεί. Βρισκόταν σ' ένα σκοτάδι από το οποίο κανένας δεν μπορούσε να τον βγάλει, μόνο ένας τρόπος υπήρχε τον οποίο δυστυχώς όμως δεν είχε ανακαλύψει. Και όλα αυτά γίνονταν για κάποιον που ήταν τα πάντα για αυτόν. Αυτός ο κάποιος ήταν η γυναίκα του. Η γυναίκα του που της υποσχόταν πως δε θα την εγκαταλείψει ποτέ, ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές, ακόμη και στο τέλος. Μια υπόσχεση που έπρεπε να κρατήσει...

Η γυναίκα του είχε χαθεί. Σαν χθες θυμάται τη στιγμή που παντρεύτηκαν. Και σαν χθες θυμάται την ημέρα του χαμού της ή μάλλον την ημέρα που χάθηκαν και οι δυο, γιατί πάντα θα ήταν μαζί, κανένας δε θα τους χώριζε...

Αναπολούσε τις στιγμές που είχαν ζήσει μαζί. Θυμήθηκε τις στιγμές που περνούσαν μαζί. Εκείνη που ποτέ δε θα ξεχάσει (στ' αλήθεια καμιά δε θα ξεχάσει) ήταν τότε που είχαν πάει σε μια έκθεση ζωγραφικής και του είχε πει πως σκόπευε να τον ζωγραφίσει. Την επόμενη μέρα όμως ήρθε κάποιος, κάποιος που σκόπευε να τον εκδικηθεί. Αποφάσισε να συνεχίσει ο ίδιος το έργο της με μια διαφορά, να ζωγραφίσει αυτός εκείνη.

Έτσι, κατάφερε να βγει από το σκοτάδι. Με μόνο μια σκέψη. Κατάλαβε πως το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να συνεχίσει το έργο της. Έπρεπε να εκδικηθεί αυτόν.

Ξεκίνησε για πρώτη φορά να προσπαθεί να φτιάξει κάτι, κάτι μοναδικό, μα δεν μπορούσε, κάτι τον κρατούσε πίσω. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Ξαφνικά ξεσπάει σε λυγμούς. Δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του που έπεφταν σαν βροχή στο πρόσωπό του. Κοιτάει έξω από το παράθυρο του δωματίου του και βλέπει τη θέα της Αθήνας. Την ομορφιά της Αθήνας δεν την είχε ξαναπροσέξει. Του φαινόταν ένα μέρος μαγικό στο οποίο είχε περάσει αξέχαστες στιγμές με τη γυναίκα του.

Την Αθήνα θα φτιάξω, είπε με μεγάλη σιγουριά. Έστησε τα 'εργαλεία' του δίπλα στο παράθυρο και κοίταζε ώρες την πόλη του. Δεν μπορούσε όμως να δημιουργήσει τίποτα. Προσπάθησε μία, προσπάθησε και δεύτερη φορά, μα δεν έκανε τίποτα.

Επόμενη σελίδα

Αυτή τη φράση την έλεγε συχνά. Όλο κάτι του έφταιγε και δεν μπορούσε να φτιάξει τίποτα. Σκέφτηκε να ξαναγυρίσει στην ιδέα του να ζωγραφίσει τη γυναίκα του, μα κάτι τον εμπόδιζε πάλι. Φτάνει, είπε. Τα παρατάω. Ας έρθει αυτή να φτιάξει τον πίνακα. Και πάλι ξέσπασε σε κλάματα. Το πήρε απόφαση πως δε θα μπορέσει ξανά να κάνει τίποτε στη ζωή του.

Καθόταν με τις ώρες κάθε μέρα και κοίταζε την Αθήνα, την πόλη που έμοιαζε τόσο στη γυναίκα του. Η κόρη του πήγαινε καθημερινά στο δωμάτιο και κοίταζε τον πατέρα της που έσβηνε. Προσπάθησε να του μιλήσει, μα αυτός δεν ήθελε κανέναν ούτε το ίδιο του το αίμα. Φοβόταν η κόρη του, φοβόταν πως κάτι κακό θα συμβεί. Πολλές φορές φοβόταν και τον ίδιο τον πατέρα της. Το ύφος του την τρόμαζε πολύ.

Μια μέρα που επισκέφτηκε τον πατέρα της, δεν άντεξε και έβαλε τα κλάματα. Την άκουσε αυτός, γύρισε και κλάψανε μαζί. Τα δάκρυά τους έγιναν ένα. Για ώρες ατελείωτες έκλαιγαν ώσπου κάποια στιγμή επικράτησε στο δωμάτιο σιωπή. Όλα ήταν τόσο ήρεμα σ' εκείνο το μέρος. Ο πατέρας πρότεινε στην κόρη του να ζωγραφίσουν μαζί τη μητέρα της.

Όλη τη νύχτα κάθισαν και ζωγράφιζαν, ώσπου το πρωί το έργο τελείωσε. Ήταν τόσο υπέροχο. Είχε απεικονιστεί στον πίνακα η γυναίκα που τους έλειπε τόσο πολύ. Ο καθένας είχε προσθέσει ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Χαρακτηριστικά που έβλεπε ο καθένας σ' αυτή τη γυναίκα.

Μπουρτζίλα Κατερίνα, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Είχε περάσει ήδη ένας μήνας από τον καιρό που μετακόμισε. Ο Λεωνής δεν ήθελε να ξεχάσει. Είχαν περάσει έξι χρόνια μετά από το χαμό της, αλλά αυτή την ημέρα γι' αυτόν ήταν αδύνατο να ζωγραφίσει. Προσπαθούσε, προσπαθούσε, αλλά δε γινόταν τίποτα. Ένιωθε ακόμα την παρουσία της γυναίκας του κοντά του. Με το γαλάζιο φουστανάκι της, με τα χρυσαφένια της μαλλιά να ανεμίζουν, με τα γαλανά της μάτια και το γλυκό πρόσωπο να χαμογελάει. Ήταν η πιο όμορφη γυναίκα που είχε δει ποτέ.

Όμως αν ήξερε τι του επεφύλασσε η μοίρα θα την είχε προστατέψει εκείνη την κρύα νύχτα που χάθηκε στο χιόνι... Από τότε την ίδια μέρα κάθε χειμώνα όταν προσπαθούσε να ζωγραφίσει αδυνατούσε. Δεν μπορούσε. Ένιωθε ένοχος. Πέταγε τα πινέλα και ξάπλωνε στο κρεβάτι του. Καθόταν για ώρες και ένιωθε κουρασμένος.

Έτσι και σήμερα προσπαθούσε να ζωγραφίσει. Την πρώτη φορά έτρεμε το χέρι του, δεν μπορούσε. Τη δεύτερη φορά είχε την εικόνα της γυναίκας του στο μυαλό του. Ίδρωνε και έκλαιγε.

Επόμενη σελίδα

Τα μάτια του βάρυναν και βυθίστηκε σε βαρύ ύπνο. Το επόμενο πρωί ξύπνησε γεμάτος όρεξη και αμέσως έτρεξε στο παράθυρο με τα σύνεργά του. Η εικόνα της γυναίκας ήταν ακόμα στο μυαλό του και ξεκίνησε να ζωγραφίζει. Ήταν απόλυτα χαρούμενος και ευτυχισμένος που είχε ξαναβρεί την τέχνη του.

Ζωγράφιζε, ζωγράφιζε, ώσπου έκανε το ομοίωμα της γυναίκας του. Τότε, έβαλε τον πίνακα στο υπνοδωμάτιό του και βγήκε έξω...

Ο Λεωνής δεν είχε φανεί τρεις ημέρες, ώσπου ήρθε τρέχοντας για να ξεκινήσει τον επόμενο πίνακά του. Αυτή τη φορά ζωγράφισε το σπίτι του. Το σπίτι όπου έμενε με τη γυναίκα του. Όταν το τελείωσε το έβαλε κι αυτό στο υπνοδωμάτιό του δίπλα στο κάδρο της γυναίκας του κι έφυγε.

Ο Λεωνής γύρισε μετά από τρεις ημέρες και ξεκίνησε τον επόμενο πίνακά του. Αυτή τη φορά ζωγράφισε έναν άντρα. Έναν άντρα θλιμμένο, μόνο στο χιόνι. Το έβαλε κι αυτό δίπλα στα υπόλοιπα κάδρα του στο υπνοδωμάτιό του, έφτιαξε τη βαλίτσα του, κλείδωσε το σπίτι του κι έφυγε.

Από εκείνη την ημέρα κανείς δεν ξαναείδε τον Λεωνή. Όλοι έχουν τη δική τους εκδοχή για το τι απέγινε, αλλά, στην πραγματικότητα, κανείς δεν ξέρει.

Μπούσια Χρυσάνθη, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Από πολύ καιρό ο Λεωνής επιθυμούσε, επειδή είναι πολύ καλός ζωγράφος, να ζωγραφίσει έναν πίνακα που να περικλείει όλη την Αθήνα. Ήταν ένα όνειρο που ήθελε να κάνει πραγματικότητα. Πήγε στην αγορά, αγόρασε όλα τα απαραίτητα υλικά και κάθισε να ξεκινήσει το έργο του. Ένιωθε σαν να ήταν άπειρος από ζωγραφική και δεν του ερχόταν καμιά ιδέα. Βασάνιζε συνέχεια το μυαλό του χωρίς να μπορεί να κάνει κάτι. Στο βάθος της καρδιάς του κάτι τον βασάνιζε που δεν μπορούσε να εξηγήσει και γι' αυτό σταμάτησε κάθε προσπάθεια και βγήκε από το σπίτι του για έναν περίπατο για να του φτιάξει τη διάθεση. Πίστευε πως την επόμενη φορά θα μπορούσε να εκπληρώσει το όνειρό του.

Την επόμενη μέρα, αφού είχε ονειρευτεί τον πίνακα, κάθισε να πραγματοποιήσει αυτό που ήθελε. Καθισμένος για πολλές ώρες δεν μπορούσε να κατεβάσει μια ιδέα ούτε να βάλει μια πινελιά. Προβληματίστηκε πολύ γιατί του συμβαίνει αυτό, εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια και πήγε να κοιμηθεί...

Επόμενη σελίδα

Αφού δεν κατάφερε τελικά να ζωγραφίσει κάτι έπεσε σε βαθιά απελπισία, λέγοντας «ο καλύτερός μου φίλος με εγκατέλειψε». Βγήκε από το σπίτι του και για καλή του τύχη συναντήθηκε με τον φίλο του τον Κωστή. Πήγαν μαζί μια βόλτα και κάθισαν μετά να πιουν έναν καφέ. Ο Κωστής στενοχωρήθηκε που τον είδε απελπισμένο και, όταν έμαθε το λόγο, του έδωσε θάρρος, του είπε ότι ο χρόνος είναι ο μεγαλύτερος γιατρός και ότι αυτό συμβαίνει σε πολλούς ανθρώπους. «Για την ώρα ξέχασε αυτή την προσπάθεια και θα δεις ότι η όρεξη θα έρθει από μόνη της». Ο Λεωνής, ακούγοντας αυτά, ένιωσε μεγάλη ανακούφιση, άρχισε το πρόσωπό του να φωτίζεται και λίγο λίγο να γελά. Στο τέλος είπε στον Κωστή «είσαι σπουδαίος φίλος».

Πράγματι μετά από λίγες μέρες ο Λεωνής έφτιαξε τον πολυπόθητο πίνακα, τόσο ωραίο που δεν το πίστευε ούτε ο ίδιος.

Νεζερίτης Μάριος, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής έπρεπε να σχεδιάσει και να ζωγραφίσει ένα έργο για να το παρουσιάσει σε μια έκθεση. Είχε μόλις ένα μήνα για να το ολοκληρώσει και έπρεπε να είναι τόσο ωραίο που να εντυπωσιαστούν όλοι. Όμως ο Λεωνής δεν ήταν καλά με το θάνατο της γυναίκας του. Μόνο το γιο του είχε τώρα για να στηριχθεί. Είχε όμως και εκείνος βυθιστεί στις σκέψεις του και είχε κλειστεί στον εαυτό του, άρα ούτε αυτός ήταν καλά, πόσο μάλλον για να βοηθήσει τον πατέρα του.

Ήταν μια βροχερή και κρύα μέρα του χειμώνα και ο Λεωνής μαζί με το γιο του επέστρεφαν με το αυτοκίνητο από το πάρτι που είχε πάει ο Δημήτρης. Η γυναίκα του περίμενε στο σπίτι, όμως, όταν οι δύο άνδρες έφτασαν, είδαν ανοιχτή την πόρτα και μόλις μπήκαν μέσα είδαν το σπίτι ακατάστατο και αντίκρυσαν τη γυναίκα ξέπνοη.

Μετά από αυτό το γεγονός, ο Λεωνής κλεινόταν στο εργαστήριο παρέα με τα σύνεργά του με τις ώρες χωρίς να κάνει τίποτα, παρά να σκέφτεται τη γυναίκα του και να αναρωτιέται γιατί πέθανε αυτή και όχι αυτός. Αλλά και πάλι το έριχνε στη ζωγραφική.

Επόμενη σελίδα

Ο Λεωνής άρχιζε να φωνάζει απελπισμένα, αφού πίστευε ότι αυτό το γεγονός που είχε συμβεί στη ζωή του τον είχε επηρεάσει και σε άλλους τομείς, αφού σκέφτηκε ότι τώρα τον είχε εγκαταλείψει και η άλλη μεγάλη αγάπη, η ζωγραφική. Πήγε και πάλι στο παράθυρο και έμεινε εκεί, χωρίς να κάνει τίποτα, απλώς κοιτούσε τα ζευγάρια να περνούν από κάτω και στο μυαλό του αμέσως ερχόταν η γυναίκα του.

Όμως, έπρεπε να στηρίξει το γιο του τώρα, γιατί αυτός χρειαζόταν περισσότερη στήριξη. Έτσι ο Λεωνής πήρε το γιο του, πήγαν μια βόλτα και προσπάθησε να του εξηγήσει ότι έτσι είναι η ζωή, μερικές φορές σε κάνει να πετάς και μερικές φορές σε αφήνει να πέσεις τόσο σκληρά που σε στιγματίζει για πάντα. Ο Δημήτρης τελικά πείστηκε να μη στενοχωριέται τόσο πολύ, όμως παρότρυνε τον πατέρα του να προσπαθήσει να βρει την τέχνη, τη ζωγραφική, αφού, όπως αυτοί ξέρουν, αυτή είναι το μόνο μέσο για να ξεπεράσει ο Λεωνής αυτή την τραγική απώλεια και να 'γυρίσει σελίδα' στη ζωή του.

Νίκο Βασίλης, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Η οικογένειά του τον εγκατέλειψε. Ήταν πια μόνος στον κόσμο, τα παιδιά του, αφού μεγάλωσαν, δεν ασχολούνταν πια με αυτόν, είχε χάσει τη γυναίκα του και τους γονείς του. Δεν ήξερε τι να κάνει, πώς να τα αντιμετωπίσει όλα αυτά. Ο μόνος τρόπος να ξεφύγει από τη σκληρή πραγματικότητα ήταν η τέχνη του.

Κάθε φορά όμως που πήγαινε να ζωγραφίσει ξαναέρχονταν στο μυαλό του ευχάριστες αναμνήσεις του παρελθόντος. Όλα γύρω του του θύμιζαν τις παλιές καλές στιγμές. Όταν πήγαινε να ζωγραφίσει τον έπιαναν τα κλάματα.

Όλη τη μέρα προσπαθούσε να εμπνευστεί και να ζωγραφίσει κάτι όμορφο και ευχάριστο. Όμως δεν μπορούσε. Δεν ήταν και πολύ στενοχωρημένος για αυτό. Δεν έκλαιγε, δεν έκανε τίποτα, παρά καθόταν στο σκαμνί του προσπαθώντας να σκεφτεί.

Ήλπιζε σε ένα θαύμα, ίσως κάποια στιγμή στο άμεσο μέλλον θα μπορούσε να ζωγραφίσει. Κάποια στιγμή, όταν θα ξαναποκτούσε την απαραίτητη συναισθηματική και ψυχική δύναμη, τότε ίσως ναι.

Έπρεπε να μείνει δυνατός, έπρεπε να τα αντέξει όλα αυτά, εάν ήθελε να επιστρέψουν οι παλιές καλές εποχές οι οποίες ήταν γεμάτες χαρά και πολλά, μα πολλά γέλια.

Κάποια στιγμή εμπνεύστηκε να ζωγραφίσει έναν πίνακα, τα άτομα που έχασε τόσο ξαφνικά. Αυτή ήταν η τελευταία του ευκαιρία να βρει τον εαυτό του.

Επόμενη σελίδα

Ξαφνικά άκουσε έναν ήχο. Ήταν το κουδούνι του σπιτιού του. Χτύπησε πέντε φορές και τότε μόνο σηκώθηκε για να ανοίξει την πόρτα. Το πρόσωπό του φωτίστηκε από ευτυχία. Ήταν τα παιδιά του, μαζί με τα εγγόνια του.

Αμέσως τα φίλησε, τα ρώτησε να του πουν τα νέα τους και βέβαια αυτά ήταν ευχάριστα. Του εξομολογήθηκαν μάλιστα πως δεν περίμεναν να τους ανοίξει, αφού είχαν πολύ καιρό να τον επισκεφθούν, έτσι, για όλα αυτά, του ζήτησαν μια τεράστια συγγνώμη και, για να του αποδείξουν πως πραγματικά είχαν μετανιώσει, τον προσκάλεσαν για φαγητό.

Αφότου η βόλτα τελείωσε, τα παιδιά του του πρότειναν να πάει να μείνει μαζί τους, όμως αυτός αρνήθηκε, αρκέστηκε στην πρόσκληση που του έκαναν για κάθε Κυριακή να τους επισκέπτεται.

Έτσι, όταν έμεινε μόνος, ικανοποιημένος και χαρούμενος πήγε στην κάμαρά του για να συνεχίσει το έργο του. Τότε ναι, μπορούσε να ζωγραφίσει, είχε την απαραίτητη έμπνευση. Επί μια εβδομάδα ζωγράφιζε. Όταν ολοκλήρωσε τον πίνακά του και επισκέφθηκε τα παιδιά του τον αφιέρωσε σε αυτά και τα εγγόνια του.

Η ζωή του πια είχε αποκτήσει άλλο νόημα, ήταν ξανά χαρούμενος και ευτυχισμένος, αφού τα κενά που είχαν αφήσει η γυναίκα του και οι γονείς του αναπληρώνονταν από τα παιδιά και τα εγγόνια του. Τώρα μπορούσε να ξαναζωγραφίσει με το ίδιο πάθος που είχε και πριν.

Νικολοπούλου Ανδριάννα – Θεώνη, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Όλα ξεκίνησαν ένα καλοκαιρινό πρωινό. Ο Λεωνής άρχισε τον περίπατό του προς τη θάλασσα. Κάθε πρωί έκανε έναν περίπατο. Εκείνη η ημέρα όμως ήταν διαφορετική από όλες τις άλλες.

Καθώς περπατούσε ο Λεωνής στην αμμουδερή παραλία, ξαφνικά είδε μια όμορφη κοπέλα, που καθόταν σε ένα τραπεζάκι και έπινε την πορτοκαλάδα της. Ο Λεωνής ενθουσιάστηκε! Ήταν τόσο όμορφη! Κάθισε στο διπλανό τραπεζάκι, πήρε μία λεμονάδα και άρχισε να σκέφτεται τι θα ζωγράφιζε το μεσημέρι που θα γυρνούσε στο σπίτι. Αυτή η κοπέλα τού είχε δώσει έμπνευση!

Γυρνώντας στο σπίτι γεμάτος ενθουσιασμό και με πολλή φαντασία, ετοίμασε τα σύνεργα που θα χρειαζόταν για να ζωγραφίσει. Όταν ήταν πια έτοιμος άρχισε σιγά σιγά να αποτυπώνει τις εικόνες που είχε στο μυαλό του πάνω σε έναν καμβά. Είχε πολλή φαντασία, δεν ήξερε τι να πρωτοφτιάξει. Ήταν πολύ συγκεντρωμένος στο έργο που έφτιαχνε. Ήθελε να είναι όλα τέλεια! Να μην υπάρχει κανένα λάθος στο 'αριστούργημά' του, όπως έλεγε και ο ίδιος. Η πόλη που γνώρισε αυτή την όμορφη κοπέλα στο μυαλό του πια φάνταζε ενδιαφέρουσα.

Επόμενη σελίδα

Ήταν απελπισμένος για τα καλά. Κατάλαβε όμως κάποια στιγμή πως με τη θλίψη ούτε η έμπνευση δεν επρόκειτο να επιστρέψει, αλλά ούτε να ξαναβρεί την τέχνη του. Αυτό που έπρεπε να κάνει ήταν να ενεργήσει! Χρειαζόταν να γνωρίσει νέους ανθρώπους, νέες ιστορίες και νέες εικόνες. Να πλημμυρίσει ο νους του χρώματα. Τότε ήταν που πήρε απόφαση να επισκεφτεί ξανά εκείνο το καφεενεδάκι όπου είχε γνωρίσει τη 'γλυκιά' έμπνευσή του. Όπως και έγινε! Κάθισε στο ίδιο τραπεζάκι που είχε καθίσει, πήρε μία λεμονάδα και άρχισε να θυμάται ό,τι είχε γίνει τότε. Κάποια στιγμή είδε πάλι εκείνη την όμορφη κοπέλα στη θάλασσα να μαζεύει βότσαλα και με το αεράκι να ανεμίζουν τα όμορφα καστανά μαλλιά της. Όπως την ξαναέβλεπε με τόση χαρά σκίρτησε μέσα του και χωρίς να το καταλάβει άρχισε σιγά σιγά να θυμάται τις εικόνες εκείνες που είχε στο μυαλό του για το έργο που είχε ζωγραφίσει. Χάρη στην κοπέλα ξαναβρήκε την τέχνη του και από τότε δε σταμάτησε ποτέ να ζωγραφίζει. Τέλος δε θα σταματήσει ποτέ να τη σκέφτεται γιατί αλλιώς θα ξαναχάσει την τέχνη του και αυτό δε θα είναι ωραίο. Έτσι κι αλλιώς από εκείνη την ημέρα που την ξαναείδε έγιναν δύο καλοί φίλοι.

Παπαβασιλείου Μαρία, Β2

Επόμενη σελίδα

Ο Λεωνής καθόταν στο τζάκι του με παρέα τις μπογιές και τα πινέλα του. Δημιουργούσε δάση, θάλασσες, ποτάμια, χιονισμένα τοπία, τροπικά δάση και άλλα διάφορα μέρη. Είχε τρομερή έμπνευση. Σκεφτόταν τι να είχε δει και τον είχε κάνει να δημιουργεί με τόση μανία. Καθώς ζωγράφιζε ερχόταν η μητέρα του και τον χάζευε με τις ώρες. Ήταν πολύ θαμπωμένη από τη δημιουργικότητά του. Το βράδυ είχε φτάσει και η οικογένεια κάθισε στο τραπέζι να φάνε. Η συζήτηση είχε μόλις ξεκινήσει. Ο πατέρας του έλεγε πόσο θαυμάσια και όμορφα ήταν τα έργα του. Έτσι λοιπόν πάνω στη συζήτηση ο πατέρας του ανέφερε έναν διαγωνισμό που διοργανωνόταν για τη ζωγραφική. Ακόμη του είπε πως το έπαθλο ήταν να βγουν στην έκθεση τα έργα του. Ο Λεωνής μόλις το άκουσε ενθουσιάστηκε και την επόμενη μέρα είχε ήδη στείλει την αίτησή του με το έργο που είχε επιλέξει. Η ώρα της ανακοίνωσης των αποτελεσμάτων έφτανε. Όλη η οικογένεια είχε τρομερό άγχος. Ο πατέρας έλαβε την επιστολή με την απάντησή τους. Είδε τα αποτελέσματα και αγκάλιασε τον Λεωνή, λέγοντάς του 'τα κατάφερες'. Τότε ο Λεωνής κατενθουσιασμένος έτρεξε να διαλέξει τους πίνακες που θα έστελνε. Οι μέρες περνούσαν και ήρθε η στιγμή να πάει στην έκθεση με τους γονείς του. Φόρεσε τα καλά του ρούχα και έφυγαν για την έκθεση. Όταν έφτασε έβλεπε όλους τους πίνακές του κρεμασμένους και τον κόσμο να τους κοιτά θαμπωμένος. Κάποια στιγμή στάθηκε δίπλα σε μια παράξενη γυναίκα. Τη ρώτησε αν της άρεσαν οι πίνακες. Δεν της είπε όμως ότι ήταν εκείνος ο δημιουργός τους. Του απάντησε πως δεν είχαν στυλ, θέμα και δεν ήταν κάτι τι ασυνήθιστο ούτε ποιοτικό. Μόλις άκουσε εκείνα τα λόγια ο Λεωνής στενοχωρήθηκε πολύ. Έφυγε για το σπίτι του άρον άρον.

Προηγούμενη σελίδα

Μια ηλιόλουστη μέρα του Ιουλίου και μία ευκαιρία να κάνεις ό, τι θέλεις. Στην Αθήνα ένα παιδί, ο Λεωνής, είναι αναποφάσιτος πώς να περάσει την ώρα του. Να κολυμπήσω, να βγω έξω, να παίξω, τι μπορώ να κάνω; σκέφτεται ο Λεωνής. Ας πάω να ρωτήσω κάποιον. Πάει στη μαμά, κάνε ό, τι θες. Πάει στον μπαμπά, κάνε ό, τι θες.

Το βρήκα, θα πάω στη θάλασσα, είπε ο Λεωνής. Η θάλασσα γαλήνια, λάδι, ούτε ένα κύμα. Δυστυχώς γεμάτη όλη η παραλία. Ατυχία. Το μεσημέρι ο Λεωνής γυρίζει πίσω και αποφασίζει να βγει έξω να παίξει με τους φίλους του. Δυστυχώς όλοι οι φίλοι του είναι σε διακοπές. Ατυχία. Πλέον στο μυαλό του έρχεται η ζωγραφική.

Καβαλέτα, μπογιές, πινέλα. Ζήτηω η τρέλα. Εκεί που ο Λεωνής είχε ησυχία, να η νέα απορία. Τι να ζωγραφίσω; Ίσως με μια μεγάλη πόλη ας αρχίσω. Σπίτια, δρόμοι και κακό, η ζωγραφιά αξίζει ένα μηδενικό. Ας φτιάξω ένα δάσος. Δέντρα, λουλούδια, πουλιά, μέχρι τώρα όλα μια χαρά. Ξαφνικά το πινέλο από το χέρι του γλιστρά και η ζωγραφιά είναι για πέταμα.

Τα μαλλιά του τραβά και φαίνεται να τα παρατά. Θα προσπαθήσει όμως άλλη μια φορά. Πάμε λοιπόν στην τρίτη ζωγραφιά.

Επόμενη σελίδα

Αφού ο Λεωνής σταμάτησε τη μουρμούρα, άρχισε να νιώθει σαν άχρηστη φιγούρα. Ωστόσο, πάνω σηκώθηκε δίχως άλλη στενοχώρια, την τέχνη μου θα ξαναβρώ χωρίς πολλά λόγια. Κάθισε κάτω και άρχισε να σκέφτεται τι φταίει. Εύρηκα, φώναξε δυνατά. Δεν έχω έμπνευση.

Αμέσως παίρνει τα πινέλα και σκέφτεται τι να ζωγραφίσει. Δεν ήξερε πως είναι πολύ εύκολη η λύση. Βρήκα τι θα φτιάξω. Όλη μου τη μέρα. Ακριβώς, ο Λεωνής δεν ήξερε πως όσα έχει κάνει σήμερα είναι η λύση. Πιάνει τα πινέλα, τις μπογιές και αρχίζει να ζωγραφίζει.

Τέλεια ζωγραφιά. Η θάλασσα γαλήνια, λάδι, χωρίς ένα κύμα, όπως στην πραγματικότητα. Πάει ο πρώτος πίνακας. Ξαναπιάνει τα πινέλα και συνεχίζει. Φτιάχνει τον εαυτό του να κλαίει σε μια πλατεία. Πάει ο δεύτερος πίνακας. Πιάνει για τελευταία φορά τα πινέλα και ζωγραφίζει τον εαυτό του να πετάει τα πινέλα κάτω θυμωμένος.

Η μαμά και ο μπαμπάς χαρούμενοι και οι δύο. Τέλος, ο Λεωνής φωνάζει δυνατά: ξαναβρήκα την τέχνη μου.

Παρασκευόπουλος Πέτρος, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Για δεύτερη φορά, ο Λεωνής προσπαθούσε να ζωγραφίσει, μα πάλι δεν έκανε τίποτα.

Έχει στεναχωρηθεί, γιατί έχει χάσει την τέχνη του. Από τότε που η μητέρα του έφυγε από τη ζωή, έχει ξεχάσει τελείως να ζωγραφίζει. Το μυαλό του είναι κενό από ιδέες και ο πίνακας άδειος. Σε όσα μέρη πήγαινε ο Λεωνής, όταν γύριζε ήθελε να τα κάνει πίνακα. Να βάλει τα χρώματά του σε όλες τις αποχρώσεις, να ζωγραφίζει και να κάνει τους πίνακές του σαν ζωντανούς. Μέσα απ' αυτούς ελευθερώνεσαι και αδειάζεις, όπως πιστεύει κι ο ίδιος.

Τώρα προσπαθεί να βρει την τέχνη του κι αυτό τον κουράζει. Πού είναι οι ιδέες μου, οι απέραντοι ορίζοντες του μυαλού μου που τους έκανα εικόνα, που ήταν έτοιμοι να μου μιλήσουνε. Παίζει νευρικά με τα σύνεργά του, με τα πινέλα του, όλα τού φταίνε. Γιατί άραγε έχασε την τέχνη του; Τι φταίει; Είναι γεμάτος ερωτηματικά.

Επόμενη σελίδα

Μέσα από τόσα και τόσα έργα που είχε φτιάξει ο Λεωνής, το ένα καλύτερο από το άλλο, ούτε μια στιγμή δε θα μπορούσε να πιστέψει ότι δεν μπορεί να συνεχίσει αυτή την απεικόνιση της τέχνης του. Της τέχνης που τον τρέφει τόσα χρόνια, που του δίνει ζωή, που παίρνει δύναμη μέσα από τους πίνακές του.

Προσπάθησε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι του. Άναψε το φως και άρχισε για άλλη μια φορά να ψάχνει την τέχνη του, μάταια όμως. Έσβησε το φως και ξάπλωσε πάλι, επαναλαμβάνοντας ότι έχασε την τέχνη του.

Πορετσάνος Κανέλλος, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Και εκείνο το πρωινό, κάτι μέσα του είχε ξυπνήσει τη θέλησή του για ένα νέο, διαφορετικό έργο. ντύθηκε και ετοιμάστηκε για μια βόλτα στην Αθήνα, για να εμπνευστεί. Πήρε το ποδήλατό του, έβαλε το κασκόλ στο λαιμό και ξεκίνησε. Ξεκίνησε από τη γνωστή του διαδρομή. Πρώτα από το πάρκο, μετά από τα μαγαζιά και ύστερα μια βόλτα στην Πλάκα. Άρχισε να κάνει πετάλ. Ο αέρας να ανεμίζει τα καστανόξανθα ατημέλητα μαλλιά του. Τα μάτια του μισοέκλειναν από τον αέρα και το κασκόλ του ανέμιζε και αυτό! Σταμάτησε και έριξε μια ματιά στο εσωτερικό του πάρκου. Είδε διάφορα και ξεχωριστά μικρά τοπία. Αρχικά, είδε τα περιστέρια να πετάνε στον ουρανό και τα φύλλα των δέντρων να κουνιούνται δεξιά και αριστερά. Διάφορες οικογένειες να κάνουν πικ νικ και τα παιδιά τους να τρέχουν σε όλο το πάρκο και να παίζουν και να γελάνε. Θυμήθηκε την οικογένειά του, τις στιγμές που είχε με τους γονείς του, τα αδέρφια του. Του είχε λείψει αυτό. Αλλά είχε πάρει την απόφαση πως η οικογένειά του πια ήταν τα πινέλα, οι καμβάδες, οι μπογιές. Δεν τα άλλαζε αυτά για κανέναν. Πίστευε πως η τέχνη είναι κάτι που κανένας δε θα έχανε! Είχε πειστεί! Γύρισε πίσω στο σπίτι του. Δεν ήθελε να συνεχίσει τη βόλτα του! Ήξερε τι ήθελε. Θα ζωγράφιζε την Αθήνα, τη μοναδική Αθήνα. Μπήκε στο σπίτι. Άφησε το ποδήλατό του σε μια γωνιά και έβαλε την ποδιά του. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και η οικογένειά του ήρθε πάλι στο μυαλό! Προσπάθησε να τη βγάλει από το μυαλό του. Η οικογένειά του πια ήταν αναμνήσεις και τίποτα άλλο. Οι εικόνες τής οικογένειάς του και της θέλησης να αποκτήσει μια δικιά του μπαινόβγαιναν στο μυαλό του όλη την ώρα. Είχε πια αποσπαστεί η προσοχή του. Θέλησε τότε να ηρεμήσει. Για πέντε λεπτά καθόταν στην πολυθρόνα του και σκεφτόταν. Αποφάσισε να ξεκινήσει το έργο του πάλι...

Ραγκαβά Σταυρούλα, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής ήταν πολύ στενοχωρημένος. Ο αγαπημένος του φίλος είχε μόλις μετακομίσει στη Θεσσαλονίκη εξαιτίας της δουλειάς του πατέρα του. Ήταν αχώριστοι, καθώς γνωρίζονταν από το νηπιαγωγείο. Τα σπίτια τους βρίσκονταν το ένα δίπλα στο άλλο και έτσι συχνά ο ένας πήγαινε στον άλλον. Δεν τσακώνονταν ποτέ και, αν κάποια φορά γινόταν αυτό, σύντομα τα ξανάβρισκαν.

Από τότε που έφυγε ο Παύλος απ' την Αθήνα, ο Λεωνής είχε πέσει σε βαθιά κατάθλιψη. Έλεγε πως η ζωή του πια δεν έχει ζωντάνια. Όλα τα έβλεπε σκούρα και μονότονα. Ήταν ολοφάνερο πως ένα μεγάλο και αγαπητό κομμάτι της ζωής του έλειπε. Στο σχολείο, οι βαθμοί του έπεσαν κατακόρυφα, δε σκεφτόταν τίποτε άλλο εκτός από τις ωραίες στιγμές που είχαν βιώσει μαζί. Επίσης, η έμπνευση και η φαντασία που είχε στη ζωγραφική είχε εξαφανιστεί. Είχε προσπαθήσει τουλάχιστον δυο φορές να ζωγραφίσει, χωρίς όμως να σημειωθεί κάποια επιτυχία.

Επόμενη σελίδα

Είχαν περάσει δυο μήνες μ' αυτή την κατάσταση να κυριαρχεί, ώσπου μια μέρα ακούστηκαν θόρυβοι από το γειτονικό σπίτι. Ο Λεωνής δεν έδωσε σημασία, αλλά, όταν είδε τον Παύλο να βγαίνει από αυτό, έτρεξε και τον αγκάλιασε. Ο Παύλος, με τη σειρά του, του εξήγησε πως έστειλαν τον πατέρα του σ' ένα γραφείο της εταιρίας που δουλεύει το οποίο βρίσκεται μέσα στην Αθήνα. Ο Λεωνής τότε του ζήτησε να περιμένει. Έτρεξε προς το σπίτι του και μπήκε στο δωμάτιό του. Εκεί έβγαλε τις μπογιές του και αμέσως ζωγράφισε μια πολύ όμορφη και πολύχρωμη ζωγραφιά. Έπειτα του την έδωσε και του είπε πως αυτός είναι τα πάντα για τη ζωή του και πως δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτόν.

Σκαλτσάς Νάσος, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Μια μέρα καθώς περνούσα το δρόμο κάτι παράξενο συνέβη. Τα αμάξια σταμάτησαν και οι άνθρωποι έβγαιναν έξω από τα αυτοκίνητά τους, χειροκροτώντας και λέγοντας «Μπράβο, μπράβο, Λεωνή, μας έκανες όλους χαρούμενους με την τέχνη σου». Όλα αυτά τα άκουγε ένας συμφοιτητής μου, ο Φαίδων, ο οποίος ήθελε να πάρει τη δόξα μου και να με αποκλείσει.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος τον έβλεπα συνεχώς να με κοιτάει με ένα βλέμμα τρομακτικό και εκφοβιστικό. Τότε μου έστειλε ένα γράμμα που έλεγε: «Σε περιμένω σήμερα μετά το μάθημα». Ο Φαίδων περίμενε με άλλα δύο παιδιά στην κλειστή τότε καντίνα και αποφάσισα να πάω από περιέργεια.

Καθώς έφτασα μου επιτέθηκαν τα δυο παιδιά. Ξαφνικά άκουσα μια φωνή - ήταν του Φαίδωνα - που έλεγε: «Θα πάρω την τέχνη σου».

Όταν ο Λεωνής έφτασε σπίτι στενοχωρημένος, πήγε αμέσως να ζωγραφίσει, όμως δεν μπορούσε. Ήθελε να πάρει εκδίκηση από τα δυο παιδιά και κυρίως από τον Φαίδωνα.

Επόμενη σελίδα

Ο Λεωνής ήθελε με κάθε τρόπο να εκδικηθεί τον Φαίδωνα.

Αρχικά, τον κορόιδευε και τον έκανε ρεζίλι στο Πολυτεχνείο. Αφού έφτασαν οι χειμερινές διακοπές αποκτούσε σιγά σιγά ξανά τη φήμη και τη δόξα του στη ζωγραφική.

Αφού ο Λεωνής έγινε ξανά διάσημος και όλοι οι φίλοι τον θαύμαζαν, έδιωξαν τον Φαίδωνα και τα άλλα δύο παιδιά από το Πολυτεχνείο.

Ο Λεωνής έγινε πολύ σπουδαίος με τα έργα του και κατέστρεψε τον Φαίδωνα. Έγινε τόσο καλός που τον ζήτησαν για έναν παγκόσμιο διαγωνισμό ζωγραφικής.

Σολωμός Περικλής, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής δεν άντεχε άλλο. Η μητέρα του είχε κλείσει τρία χρόνια που απουσίαζε από τη ζωή. Κάτι τέτοιες κρύες βροχερές μέρες τού θύμιζαν πολύ τη μητέρα. Την αγαπούσε πολύ τη μητέρα, ήταν η συντροφιά του. Τώρα ένιωθε τρομακτική μοναξιά. Το μόνο που είχε απομείνει για τον Λεωνή ήταν η ζωγραφική. Όταν είχε όρεξη, μπορούσε να καθίσει ώρες ατελείωτες και να δημιουργεί.

Αυτή τη φορά όμως ήταν εντελώς διαφορετικά. Ο Λεωνής δεν ήταν χαρούμενος, το άκρως αντίθετο. Δεν ήθελε να κάνει τίποτα· ένιωθε απελπισμένος. Κρίμα που δεν ήταν κανείς εκεί να του συμπαρασταθεί. Κάτι τέτοιες φορές ήταν που ευχόταν να είχε κάνει οικογένεια και να μην είχε ακολουθήσει μια ζωή αφοσιωμένη στη δουλειά του.

Ο Λεωνής αποφάσισε να ξεχαστεί, μήπως και ξεφύγει από τις ατέλειωτες, φρικτές του σκέψεις. Η ζωγραφική ίσως και να τον χαροποιούσε για λίγο, σκέφτηκε. Έτσι άρχισε την προετοιμασία. Πινέλα και μπογιές είχαν ετοιμαστεί. Ο καμβάς ολόασπρος τον περίμενε, όμως εκείνος δεν μπορούσε να ζωγραφίσει.

Επόμενη σελίδα

Ο Λεωνής ήταν πολύ στενοχωρημένος. Προσπαθούσε να βρει το λόγο για τον οποίο δεν μπορούσε να ζωγραφίσει. Δεν κοιμήθηκε εκείνο το βράδυ· στριφογυρνούσε στο κρεβάτι του. Αλλά και το πρωί ένιωθε το ίδιο. Ξαφνικά μια ιδέα πέρασε από το μυαλό του. Έπρεπε να αλλάξει περιβάλλον. Έπρεπε να ταξιδέψει, αφού η ρουτίνα δεν τον ενέπνεε πλέον. Στην αρχή τού φάνηκε άτοπη και ανούσια αυτή η ιδέα, αλλά, αφού το ξανασκέφτηκε, δεν είχε να χάσει απολύτως τίποτα. Δεν είχε να αφήσει κάτι πίσω, ένιωθε τελείως κενός.

Άφησε για λίγο τη ζεστασιά του σπιτιού του και βγήκε έξω. Του άρεσε να χαζεύει τον κόσμο και κυρίως τα μικρά παιδιά. Πάντα στο βάθος του μυαλού του υπήρχε κρυμμένη η ελπίδα ότι θα αποκτήσει παιδιά, αλλά προτίμησε την καριέρα. Αγόρασε τα απαραίτητα τρόφιμα και φυσικά καινούργιες μπογιές και γύρισε σπίτι του.

Ο Λεωνής πια ετοίμαζε τις βαλίτσες του. Έπρεπε αυτή τη φορά να πραγματοποιήσει ή έστω να κυνηγήσει τα όνειρά του. Θα ταξίδευε για Γαλλία. Εκεί θα τον φιλοξενούσε για λίγο καιρό ένας παλιός φίλος. Έτσι πλέον ο Λεωνής μπορούσε να εμπνευστεί και να είναι ελεύθερος.

Σπυράτος Χρήστος, Β2

Επόμενη σελίδα

Αποκαμωμένος και θλιμμένος πάνω στο στενό κρεβατάκι του αποκοιμήθηκε ανάμεσα στις πεταγμένες παλέτες και τους σκόρπιους μουσαμάδες.

Το επόμενο πρωί, ο Λεωνής ξύπνησε μουδιασμένος, χωρίς καθόλου όρεξη να ζωγραφίσει όταν μια ηλιαχτίδα έπεσε επάνω στο πρόσωπό του. Άνοιξε διάπλατα τα μάτια του προσπαθώντας να δει από πού ερχόταν το φως. Τράβηξε επιφυλακτικά την κουρτίνα και άπλετο φως μπήκε στο δωμάτιό του. Το πρόσωπο του Λεωνή έγινε και πάλι χαρούμενο και αισιόδοξο. Ξημέρωνε μια καινούργια μέρα. Χαμογελαστός πλέον ο Λεωνής μάζεψε τα πινέλα του, σήκωσε τις παλέτες και τους μουσαμάδες και άρχισε να ζωγραφίζει σιγοτραγουδώντας.

Σκόρπιες σκέψεις περιτριγύριζαν το μυαλό του Λεωνή. Έπρεπε να φτιάξει βουνό, θάλασσα ή μήπως κάποιο αξιοθέατο; Βάζοντας τάξη στις σκέψεις του, τελικά αποφάσισε να ζωγραφίσει την πρώτη του ιδέα, έναν πίνακα βγαλμένο από τη ζωή και ιστορία της Αθήνας.

Τα πινέλα του χόρευαν πάνω στον λευκό καμβά με έναν ρυθμό ξεχωριστό, μοναδικό· θαρρούσες ότι ήταν επαγγελματίας ζωγράφος, ενώ τα χρώματα εναλλάσσονταν με απόλυτη αρμονία, σχεδόν θεϊκή. Ο Λεωνής μετά από τόσο καιρό είχε έμπνευση! Όχι, δεν έχασε την τέχνη του.

Στεφάνου Χρήστος, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Ήταν μια συνηθισμένη μέρα. Ο Λεωνής πήρε τα σύνεργά του και άρχισε τη δουλειά. Είχε αποφασίσει να φτιάξει έναν πίνακα που να έδειχνε την Ελλάδα. Θα έφτιαχνε μια μεγάλη ακρογιαλιά με καράβια και τρεις άντρες να χορεύουν συρτάκι. Τους έφτιαξε πολύ χαρούμενους.

Μετά από πολλή ώρα, άνοιξε το ραδιόφωνο. Του άρεσε πάντα πολύ να ζωγραφίζει με τη συνοδεία μουσικής. Ξαφνικά, το πρόγραμμα σταμάτησε. Μια τρεμάμενη φωνή ανακοίνωσε ότι οι Ιταλοί μπήκαν στην Ελλάδα και ότι η Ελλάδα πλέον βρισκόταν σε πόλεμο.

Η είδηση αυτή τον τάρραξε πολύ. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η χώρα του βρισκόταν σε πόλεμο. Το μόνο που του πέρναγε από το μυαλό ήταν το τι θα συνέβαινε από κει και στο εξής. Περνούσαν από το νου του εικόνες πείνας και φτώχειας. Δεν μπορούσε να συνεχίσει το έργο του, ήταν αδύνατο. Ένιωθε σαν να μην είχε πλέον έμπνευση να κάνει τίποτα.

Επόμενη σελίδα

Την επόμενη μέρα το πρωί αποφάσισε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Στο δωμάτιο επικρατούσε χάος. Δε μάζεψε τίποτα. Όπως ήταν βγήκε έξω. Μέσα στο δωμάτιο ένιωθε πως πνιγόταν. Έπρεπε να ξαναβρεί την έμπνευσή του.

Ο ήλιος μόλις άρχιζε να ανατέλλει. Ο Λεωνής άρχισε να περιφέρεται στους δρόμους της Αθήνας χωρίς συγκεκριμένο προορισμό, χωρίς να ξέρει τι θέλει. Λίγοι άνθρωποι κυκλοφορούσαν εκείνη την ώρα στους δρόμους. Σκυφτοί, αγουροξυπνημένοι πήγαιναν στις δουλειές τους. Στην ατμόσφαιρα υπήρχε η μυρωδιά του φρεσκοψημένου ψωμιού από το φούρνο. Γιατί όλα αυτά άραγε να μην μπορεί να τα αποτυπώσει στον πίνακά του;

Ξαφνικά σταμάτησε. Συνειδητοποίησε πως αυτό που τον ενοχλούσε ήταν όλοι αυτοί που απρόσκλητα ήρθαν στη χώρα του, όλοι αυτοί που άλλαξαν τη ζωή του. Τα τρόφιμα είχαν αρχίσει να παρουσιάζουν ελλείψεις. Ο κόσμος έτρεχε στα καταφύγια, πεινούσε, πέθαινε. Όλη αυτή η ομορφιά που ήθελε να ζωγραφίσει δεν υπήρχε πια.

Τώρα πλέον ήξερε πως αυτό που έπρεπε να κάνει ήταν να πολεμήσει και αυτός. Να κάνει ό, τι περνούσε από το χέρι του να φύγουν αυτοί που λεηλάτησαν τον τόπο του. Τότε μόνο θα ξανάβρισκε την τέχνη του.

Τάγαρη Αγαθή, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Κάποτε, κάποιος πλησίασε τον Λεωνή και του ζήτησε να φτιάξει έναν πίνακα για αυτόν. Του είπε πως θα τον πλήρωνε για ό, τι θα έφτιαχνε. Μετά τη νίκη του στο διαγωνισμό ζωγραφικής, προσπάθησαν πολλοί να αγοράσουν τους πίνακές του.

Ο Λεωνής επέστρεψε σκεπτικός στο σπίτι του. Πήρε έναν καμβά, τα πινέλα του, μία παλέτα και λίγο χρώμα. Έμεινε κλεισμένος για ώρες στο υπόγειο, προσπαθώντας να συλλάβει κάποια πρωτότυπη ιδέα. Όμως, δεν έβρισκε τίποτα. Βγήκε απ' το υπόγειο και πήγε μία βόλτα στην πόλη για να δει κάτι ενδιαφέρον για να ζωγραφίσει. Μετά από λίγη ώρα επέστρεψε σπίτι του για να ξεκουραστεί.

Την επόμενη μέρα, έκανε μία δεύτερη απόπειρα να ζωγραφίσει. Βρήκε μία ιδέα. Να ζωγραφίσει κάποιο νησί του Αιγαίου. Ξανακλείστηκε στο υπόγειο για ώρες, όμως δεν μπορούσε να εκφράσει αυτό που σκεφτόταν στον καμβά. Σκέφτηκε πως θα ήταν κουρασμένος. Αλλά δεν έφταιγε αυτό. Εκείνη τη στιγμή, ο ταχυδρόμος χτύπησε την πόρτα του και του άφησε ένα γράμμα. Ήταν απ' τον πατέρα του, που ζούσε κάτω στη Χαλκίδα. Είχε αρρωστήσει πάρα πολύ και του ζήτησε να πάει στο πατρικό του να τον βοηθήσει. Έμεινε εκεί για δύο μέρες μόνο...

Μετά επέστρεψε στην Αθήνα. Δεν είχε όρεξη να ζωγραφίσει λόγω της απώλειας του πατέρα του. Θυμήθηκε ότι ένας ξένος θα αγόραζε έναν πίνακά του. Η αμοιβή τού φάνηκε δελεαστική. Έτσι σκέφτηκε να ξαναπροσπαθήσει.

Επόμενη σελίδα

Ο Λεωνής, απελπισμένος, κλείστηκε για δύο μέρες στο σπίτι του. Μετά, αποφάσισε να ξαναβρεί αυτόν τον άνθρωπο. Έτσι, πήγε στην πλατεία όπου σύχναζε και περίμενε σε ένα παγκάκι να έρθει για την απογευματινή του βόλτα.

Ύστερα από λίγη ώρα, ο άνθρωπος εμφανίστηκε και πλησίασε τον Λεωνή. Τον ρώτησε πόσο καιρό ήθελε ακόμη για να τελειώσει το έργο του. Ο Λεωνής απάντησε πως δε θα ξαναπροσπαθήσει να το τελειώσει. Ο άνθρωπος παραξενεύτηκε και του υπενθύμισε πως είχε κοπιάσει τόσα χρόνια για να λάβει μέρος στο διαγωνισμό ζωγραφικής και ποτέ δε σκέφτηκε να παρατήσει κάθε προσπάθεια. Αυτή η νίκη τον έκανε να δείξει σε όλους την αξία του.

Ο Λεωνής κατάλαβε πως ο άνθρωπος είχε δίκιο. Μετά από τόσα χρόνια προσπάθειας ποτέ δεν είχε σκεφτεί να τα παρατήσει. Κάθε χρόνο πείσμωνε όλο και περισσότερο για τη νίκη του, μέχρι που δικαιώθηκε. Αργότερα, επέστρεψε στο σπίτι του και ξανακλείστηκε στο υπόγειο με όλα τα σύνεργά του. Αποφάσισε να προσπαθήσει μέχρι να βρει το καλύτερο αποτέλεσμα. Χρειάστηκε να ξενυχτήσει, αλλά κατάφερε να ζωγραφίσει ένα μέρος της Αθήνας και από πίσω θάλασσα. Ήταν ο καλύτερος πίνακας που είχε κάνει μέχρι τότε.

Την επόμενη μέρα, πήγε πάλι κατενθουσιασμένος στην πλατεία με τον πίνακα και τον έδωσε στον άνθρωπο που τον είχε παραγγείλει. Ο Λεωνής δε δέχτηκε την αμοιβή που πήγε να του δώσει και είπε πως του αρκούσε που τον βοήθησε να ξαναβρεί την τέχνη του. Μετά απ' αυτό τον ευχαρίστησε και έφυγε.

Τζανάτος Μιχάλης, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής έχασε την τέχνη του, επειδή δεν είχε έμπνευση από το τοπίο που έβλεπε. Επίσης μπορεί εκείνη τη στιγμή να μην του ερχόταν κάτι να ζωγραφίσει ή απλώς δεν είχε φανταστεί κάτι εκείνη την ώρα.

Επόμενη σελίδα

Κουρασμένος ο Λεωνής κάποια στιγμή αποκοιμήθηκε. Βυθίστηκε σ' έναν βαρύ ύπνο χωρίς όνειρα. Όταν ξύπνησε την επόμενη μέρα, γλυκοχάραζε. Το αχνό φως της μέρας που άρχιζε τον γέμισε αισιοδοξία. Κάθισε μπροστά στο καβαλέτο του, τακτοποίησε τα πινέλα του και τα χρώματα και άρχισε να ζωγραφίζει.

Τσουκαρέλλας Ανδρέας, Β2

Προηγούμενη σελίδα

Ο Λεωνής αγαπούσε πολύ τη ζωγραφική. Κάθε μέρα κλεινόταν με τις ώρες σ' ένα δωματιάκι που είχε φτιάξει μόνος του. Ήταν ο δικός του χώρος. Στην άκρη υπήρχε και ένα παραθυράκι και κοιτούσε απέξω για να χαλαρώνει και να σκέφτεται καθαρά. Εκεί περνούσε σχεδόν όλη του την ημέρα. Έβγαινε μόνο για να πάρει το μεσημεριανό, το βραδινό του και να κοιμηθεί. Πολλές φορές επίσης έπαιρνε και το ξαδερφάκι του γιατί του ζητούσε να το μάθει και αυτό να ζωγραφίζει τόσο ωραία. Ήθελε να μοιάσει στον Λεωνή.

Μια μέρα ο μικρός άκουσε για ένα διαγωνισμό ζωγραφικής από κάτι μαμάδες στο σχολείο και έτρεξε να του το πει. Το θέμα ήταν η απεικόνιση ενός τοπίου με ένα χρώμα χαρακτηριστικό. Η αλήθεια ήταν ότι είχε πολλές ιδέες και είχε κάνει παρόμοια έργα.

Σκεφτόταν ώρες τι τελικά θα κάνει μα δεν κατέληγε σε καμία ιδέα. Αφού κοίταξε λίγο απ' το παραθυράκι, ηρέμησε λίγο και τελικά αποφάσισε τι θα κάνει. Κάτι πολύ πρωτότυπο, κάτι που κανείς δεν είχε ξαναζωγραφίσει. Θα ζωγράφιζε την πόλη του την Αθήνα διαφορετικά.

Εξέκίνησε λοιπόν να σκέφτεται το κατάλληλο χρώμα που έπρεπε να χρησιμοποιήσει. Έκανε την πρώτη προσπάθεια. Ήταν πραγματικά πολύ ωραίο, αλλά κάτι του έλειπε. Κάτι δεν του άρεσε στον πίνακά του. Πήγε για μεσημεριανό και σε λίγο θα συνέχιζε.

...Έκανε τη δεύτερη προσπάθεια, μα και πάλι τίποτα. Και πάλι κάτι του έλειπε, μα δεν ήξερε τι ήταν αυτό. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα. Το μυαλό του ήταν κενό. Επιπλέον εκείνες τις μέρες ήταν πολύ νευρικός. Δε μιλούσε σε κανέναν παρά μόνο κλεινόταν στο μικρό αυτό δωμάτιο.

Επόμενη σελίδα

Ο Λεωνής ήταν τόσο απελπισμένος. Δεν είχε απολύτως καμία ιδέα. Αποφάσισε να ξεκουραστεί για λίγες ημέρες, να αλλάξει τοπία για να καθαρίσει το μυαλό του. Και πάλι όμως, αφού επέστρεψε από τις διακοπές, ξεκίνησε νέες προσπάθειες. Κάθε μέρα ξεκινούσε κάτι καινούργιο που όμως ποτέ δεν τελείωνε. Οι μέρες περνούσαν γρήγορα και η ημέρα του διαγωνισμού πλησίαζε. Ο Λεωνής περνούσε ώρες ατελείωτες μέσα στο δωματιάκι του, μα τίποτα. Μια μέρα, ενώ ήταν στο σχολείο, ο μικρός του ξαδερφός μπήκε κρυφά στο δωμάτιο και ζωγράφισε. Λόγω βέβαια και της μικρής του ηλικίας, δεν καταλάβαινε και πολλά, έτσι έβαζε διάφορα χρώματα στον πίνακα. Όταν ο Λεωνής γύρισε στο σπίτι και το είδε θύμωσε. Στη συνέχεια όμως κατενθουσιάστηκε! Του άρεσε τόσο πολύ! Ήταν αυτό ακριβώς που ήθελε. Με λίγες ακόμα διορθώσεις το έργο του ήταν έτοιμο. Η αλήθεια ήταν ότι και στο διαγωνισμό κέρδισε την πρώτη θέση, αλλά κέρδισε και την προσοχή όλων.

Φράγκου Αντζελίνα, Β2

Γ. Θεοτοκά, Λεωνής

Ευχαριστούμε για το χρόνο και την προσοχή σας!

Οι μαθήτριες και οι μαθητές της Β' Τάξης του Προτύπου Πειραματικού Γυμνασίου Πατρών και η διδάσκουσα Σταμούλη Αλεξία - Φωτεινή